

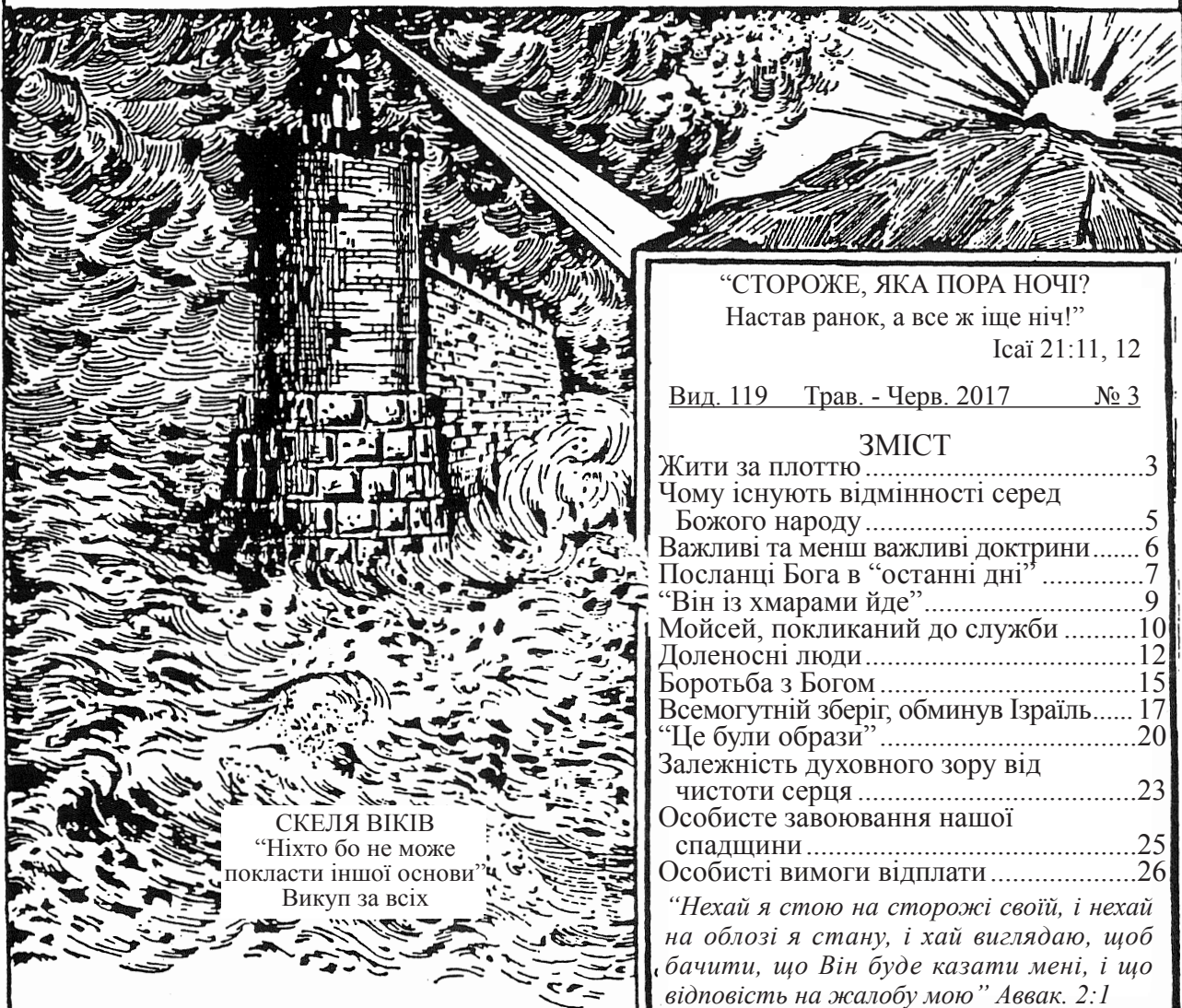
ЗОРІННЯ

НОВОЇ ДОБИ

і

ВІСНИК ПРИСУТНОСТІ ХРИСТА

СКЕЛЯ ВІКІВ
"Ніхто бо не може
покласти іншої основи"
Викуп за всіх

"СТОРОЖЕ, ЯКА ПОРА НОЧІ?
Настав ранок, а все ж ще ніч!"

Ісаї 21:11, 12

Вид. 119 Трав. - Черв. 2017 № 3

ЗМІСТ

Жити за плоттю	3
Чому існують відмінності серед Божого народу	5
Важливі та менш важливі доктрини	6
Посланці Бога в "останні дні"	7
"Він із хмарами йде"	9
Мойсей, покликаний до служби	10
Доленосні люди	12
Боротьба з Богом	15
Всемогутній зберіг, обминув Ізраїль	17
"Це були образи"	20
Залежність духовного зору від чистоти серця	23
Особисте завоювання нашої спадщини	25
Особисті вимоги відплати	26

"Нехай я стою на сторожі своїй, і нехай на облозі я стану, і хай виглядаю, щоб бачити, що Він буде казати мені, і що відповідь на жалобу мою" Аввак. 2:1

"Тривога людей на землі, і збентеження від шуму моря та хвиль (збурених, невдоволених мас), коли люди будуть мертвити від страху й чекання того, що йде на весь світ (на всіх людей), бо сили небесні (церковні) порушаться... Як побачите, що діється це, то знайте, що Боже Царство близько... Випростуйтеся, і підійміть свої голови, - бо зближається ваше визволення" (Луки 21: 25-31)

ЦЕЙ ЖУРНАЛ І ЙОГО СВЯТА ЦІЛЬ

Головна мета цього журналу – давати пояснення Біблії. Його видає Товариство дослідників Біблії для того, щоб на основі Святого Письма поширювати правдиве знання про Божий План Спасіння, особливо для тих, які називаються християнами. В ньому також даються оголошення про конвенції та звіти з цих конвенцій, а також оголошення про літературу, яку видає Товариство. Наші так звані “веріанські дослідження” є вивченням і дослідженням Святого Письма з використанням “Викладів Святого Письма”, видання яких було організоване Товариством ще за часів Ч.Т. Рассела.

Цей журнал стає на захист єдиної правдивої основи надій християн, яку, як правило, відкидають, а саме, Викуп – відкуплення дорогоцінною кров’ю Ісуса Христа, що дав Себе на викуп за всіх (1 Петра 1: 19; 1 Тим. 2: 6). Лише на цій основі хтось може будувати з “золота, срібла, дорогоцінного каміння” Божого Слова (1 Кор. 3: 11-15; 2 Петра 1: 5-11). Іншою ціллю цього журналу є показати всім “що то є зарядження таємниці, яка від віків захована в Бозі”, щоб “тепер через Церкву була оголошена найрізніша мудрість Божа”, яка “за інших поколінь не була оголошена людським синам” (Ефесян 3: 9, 10, 5).

Цей журнал є незалежним від усіх партій, сект чи віровизнань і намагається кожне своє слово підпорядкувати Божій волі в Христі, як це виражено в Святому Письмі. Тому ми відкрито говоримо про все те, про що говорив Господь – згідно з Божественною мудрістю, якою Він нас обдарував, щоб про це говорити. Наше ставлення не є догматичне, бо що знаємо, те й говоримо, маючи сильну віру в Божі обітниці, які є певні. Призначення цього журналу – служити Богу, тому рішення про те, що може бути поміщене в ньому, а що ні, мусить бути згідне з нашою думкою відносно того, що є до вподоби Господу, згідне з Божим Словом і є для збудування братів і сестер у знанні та Божій ласці. Тому ми не тільки просимо, але й наполягаємо, щоб наші читачі досліджували кожне написане тут слово за допомогою непомильного Божого Слова.

ЗГІДНО З НАШИМ РОЗУМІННЯМ СВЯТЕ ПИСЬМО ВИРАЗНО НАВЧАС:

що церква є “храмом” живого бога – особливим “Його творивом”; що його будівництво ведеться на протязі всього віку Євангелії – відколи Христос стався Відкупителем світу і основним “Наріжним Камнем” цього храму, через який, коли він буде завершений, Божі благословення зійдуть “на всі племена”, і вони матимуть доступ до Нього (1 Кор. 3: 16, 17; Еф. 2: 20, 22; Бут. 28: 14; Гал. 3: 29);

що водночас відбувається обтискування, формування і шліфування посвячених віруючих у Христове поєднання за гріх. І коли останній з цих “живих каменів”, “вибраних і дорогоцінних”, буде готовий, тоді великий Майстер збере все до купи у першому воскресінні, і храм буде наповнений Його славою і стане місцем зустрічі між Богом і людьми впродовж Тисячоліття (Об. 15: 5-8);

що основа надії для церкви і для світу полягає в факті, що Ісус Христос “за благодаттю Божою смерть скуштував за всіх”, є “викупом за всіх”, і “часу свого” буде “світлом правдивим... що просвічує кожну людину, яка приходить на світ” (Євр. 2: 9; Ів. 1: 9; 1 Тим. 2: 5, 6);

що надією церкви є можливість бути схожою на свого Господа, “бачити Його, як Він є”, стати “учасниками Божої Істоти” і брати участь в Його славі як співспадкоємиця (1 Ів. 3: 2; Ів. 17: 24; Рим. 8: 17; 2 Петр. 1: 4);

що теперішнім завданням церкви є вдосконалювати святих для майбутньої праці служби; розвивати в собі кожну благодать, бути Божим свідоцтвом для світу і готуватися бути царями і священиками в наступному віці (Еф. 4: 12; Мт. 24: 14; Об. 1: 6; 20: 6);

що надія для світу полягає у благословеннях знання і можливостей, які будуть дані для всіх Христовим Тисячолітнім Царством, – реституції всього, втраченого в Адамі, для всіх охочих і слухняних, з рук їхнього Відкупителя і Його прославленої Церкви, – коли всі свавільні нечестивці будуть знищені (Дії 3: 19-23; Іс. 35).

“ЗОРІННЯ НОВОЇ ДОБИ”

Журнал видається кожних два місяці

Цей журнал видається Товариством дослідників Біблії. Статті, які друкуються в ньому, перекладені з Репринтів (передруку) статей, написаних братом Расселом. Статті друкуються в зворотному порядку, починаючи з 1916 року написання.

Хочемо повідомити всіх читачів “Зоріння Нової Доби”, що цей журнал розповсюджується безкоштовно. Надіємось, що брати усіяко будуть

підтримувати цей журнал, який розповідає про наближення Божого Царства, потішає пригноблених і дає харч у пору для тих, котрі зробили з Богом угоду при жертві.

ЦЕЙ ЖУРНАЛ ВИДАЄТЬСЯ ДЛЯ ДОБРА
БОЖОГО НАРОДУ І ДЛЯ БОЖОЇ СЛАВИ.

Всі листи, зауваження та побажання просимо висилати на адресу:

п/с 6890
м. ЛЬВІВ, 79058

ЖИТИ ЗА ПЛОТТЮ

*“Бо якщо живеете за плоттю, то помрете”
(Римлян 8: 13, Гиж.).*

Ці слова, якими апостол звернувся до посвячених християн у Римі, так само стосуються християнського народу, який живе протягом усього цього Віку. Умови під час всієї Євангельської Епохи є ті самі. Вони не змінилися і не зміняться. Звучить поклик стати воїнами Господа Ісуса Христа під знаменом хреста й мати випробування та труднощі в теперішньому часі, а також нагороду після цього. Угода нашого посвячення полягає в тому, що ми будемо повністю підкорювати себе як людських істот, що ми відмовимось від своїх земних прав і привілеїв, які маємо. Вона містить в собі щось більше, ніж це. Вона містить відмову від наших надій як членів людського роду.

Бог передбачив, що світ буде відновлений з гріха й приведений назад до повної людської досконалості, втраченої через Адамів непослух. Ми, приймаючи пропозицію цієї Євангельської Епохи, відмовляємось від усіх реституційних привілеїв, які б нам дала Ісусова смерть. Ми відмовляємось від них заради надії, дарованої Церкві, – не надії на людську досконалість, а надії вважатися гідними здобути (з Учителем) славу, честь і безсмертя – Божественну природу.

Це просто надії, просто перспективи. Тих славних речей ми не бачимо. Ми лише маємо Господнє Слово про них. Ми зрікаємось земної надії заради Небесної. Ті, хто зачатий Святим Духом, названі Новими Створіннями, і ці Нові Створіння мають жити не за плоттю, а за Духом. Іншими словами, вони повинні коритися не велінням плоті, а велінням Святого Божого Духа.

ЗАСОБИ ДУХОВНОГО ЗРОСТУ

Цей Святий Дух, якому вони мають коритися, отримують кількома шляхами. Перш за все, його отримують при зачатті; це вплив безпосередньо від Бога. Духовне створіння, зачате таким чином, має зростати в благодаті, знанні й любові – зростати в Христа й до повного розвитку в Тілі Христа. Нове Створіння має харчуватися Словом Бога. Тобто не тільки користуватися Божим Словом, але й приходити до Отця в молитві й зауважувати Його провидіння. Воно може навіть отримувати якісь уроки через свої невдачі й через покарання, викликані такими невдачами.

У такий спосіб Нові Створіння повинні показувати свою сердечну відданість, своє довір'я до Бога в усіх цих справах. І якщо вони робитимуть це до кінця своєї мандрівки, то в кінцевому результаті царюватимуть у славному Царстві Месії. Нагороду співспадкоємства з Господом отримують ті, хто доведе свою відданість до самої смерті.

Великий Вождь нашого Спасіння був першим, Кому була дана ця можливість. Він виявився вірним. Він віддав Своє життя, корячись волі Отця. Те, що Він пережив, було чашею, яку Отець налив Йому. Мовою глибини Його єства завжди було: “Твою волю чинити, Мій Боже, Я хочу, і Закон Твій у Мене в серці”. Це шлях, який повинні наслідувати всі, хто хоче досягнути тієї самої цілі, що й Христос, хто хоче бути співспадкоємцем із Ним у Його Царстві.

Співспадкоємець – це спів-наступник, той, хто розділяє спадщину з іншим. Отець зі самого початку спланував так, що Він матиме не тільки Голову (Христа), але й Церкву, Його Тіло. Той, Хто передбачив Ісуса, передбачив і нас через Ісуса. Апостол каже, що Богу належало,

приводячи до слави багато синів, Вождя їхнього спасіння вчинити досконалим через страждання, через те, що Він вистраждав. І ті сини, які будуть разом із Ним у славному Царстві, мусять також постраждати в тому, через що вони переходять (Євр. 2: 10; 2 Тим. 2: 11, 12).

Серед випробувань і труднощів, яких мусять зазнати послідовники нашого Господа, є напади з боку гріха й сатани, принади світу й слабкості людської природи. Через деякі з них перейшов наш Учитель, але Він був святий, незлобливий, невинний і відлучений від грішників. Ми нездатні перемогти повністю, тому нам приписана заслуга Христа для прикриття наших ненавмисних недоліків. Для Ісуса не було передбачено такого виправдання. Для нас, недосконалих і запламлених, цей спосіб передбачений для того, щоб ми могли мати можливість досягнути цієї мети. Кожен наш недолік прикритий заслугою Христа. Тому ми маємо добрий старт у цьому забігу.

Ми повинні не тільки протистояти гріху, але й відмовлятися від своїх прав. Нам потрібно сприймати втрату свого майна з радістю, знаючи, що наші випробування (прийняті правильно) доставляють для нас у безмірнім багатстві славу вічної ваги. Якщо когось лякає втрата імені, слави чи ще чогось, то він не має належного духа й не буде визнаний переможцем.

ДВА КЛАСИ НЕВІРНИХ

Ми змалювали вірних – тих, які йдуть слідами Відкупителя до кінця. Та є ще два інших класи. Один клас знову повертається, за словами св. Петра, до гріха, як “свиня йде валятися в калюжу” (2 Петр. 2: 22). Для таких не передбачається вже нічого. Вони явно відступили від своєї Угоди, і апостол стверджує, що для них не залишається нічого, окрім “мороку темряви”.

Є ще один клас, який не хотів би повертатися до того, щоб жити так, як свиня, валяючись в гріху. Але їх стримує страх смерті, і вони все своє життя тримаються в неволі (Євр. 2: 15). Вони бояться жертвовної смерті. Вони не матимуть достатньої віри й відваги. Вони не будуть належати до привілейованого класу, тому що в них недостатньо характеру Учителя. Однак вони не є погані. Вони віддані серцем. Коли б не так, вони знову пішли би валятися в калюжу, як інший згаданий клас.

Господь бачить, що вони люблять Його і за сприятливих обставин з радістю жили б для Нього. Але вони живуть у несприятливому часі. І Господь із великого співчуття не дозволяє, щоб вони втратили все, а передбачає спосіб порятунку. Він дозволяє, щоб на них прийшли випробування, і це відбувається на основі Божого провидіння. Як каже апостол, Він віддає таких сатані на загибель плоті, щоб дух міг спастися Дня Господа Ісуса. Якщо такий досвід принесе їм користь, то вони можуть потрапити в клас Великої Громади й бути на духовному рівні. Але вони не вважатимуться достойними розділити найвище благословення – Божественну природу.

Потрапити в один із цих двох класів, як правило, неможливо миттєво. Хтось, зачатий Святим Духом у певну мить, не міг би в наступну мить померти Другою Смертю. Існує занадто велика різниця між духовним зачаттям і станом свідомого гріха, щоб ми могли уявити собі, ніби ці стани йдуть одразу один за одним. Вони протилежні собі навзаєм. Було б неможливим миттєво перейти від одного стану до іншого. Тож цьому класу ведеться добре якийсь час, але коли приходять випробування, труднощі й переслідування, притаманні християнському життю, вони поступово відпадають.

ПРИЧИНИ НЕСПРОМОЖНОСТІ

Ці класи показують неспроможність жити відповідно до мірила. В обох випадках існує тенденція обирати проміжний шлях – не жити близько до Господа та Його вимог і не відходити від Нього. Апостол каже, що коли ми далі житимемо за плоттю, коли виберемо такий життєвий шлях, який пасуватиме нашій старій природі, то можемо знати, що це – широка дорога, яка веде до знищення. Тож якщо ми живемо за плоттю й будемо продовжувати так жити, то кінцем буде смерть.

Дізнаємося з Писання, що Господь не дозволить, щоб хтось, хто справді любить Його, хто вірний всім серцем, просто помилився, пішов на Другу Смерть. Апостол Іван каже: “А коли хто [в Христі і] згрішить, то маємо Заступника перед Отцем, Ісуса Христа, Праведного” (1 Ів. 2: 1). Нехай він прийде до Престолу Благодаті, щоб отримати милість і допомогу в час потреби. Але будь-який неправильний крок може мати тенденцію все більше й більше відводити нас від

мети. Ми постійно повинні докладати зусилля. Смерть тих, хто живе за плоттю, буде Другою Смертю, бо ці Нові Створіння вже перейшли від першої смерті. Апостол каже, що ми перейшли від смерті до життя.

Ми (клас, про який ідеться в заголовному вірші) отримали свою частку в Жертві Христа, а якщо ми вже отримали її, то для нас не залишиться нічого більше, якщо ми її втратимо. І якщо хтось із таких осіб неправильно використовує свій уділ, то якою смертю він би не помирав, це

буде Друга Смерть. Для Нового Створіння існує тільки одна смерть, бо воно ніколи не може бути відкуплене. Передбачені різні способи, щоб допомогти йому, але не передбачено нічого, якщо воно займає позицію свідомого грішника.

Апостол каже: “Благаю вас, браття... повідавайте ваші тіла на жертву живу”. І це якраз те, що роблять вірні: віддають своє життя. Це та умова, на якій вони отримують велику нагороду Божественної природи!

R5269 (1913 p.)

ЧОМУ ІСНУЮТЬ ВІДМІННОСТІ СЕРЕД БОЖОГО НАРОДУ

“Хто бо тебе вирізняє? Що ти маєш, чого б ти не взяв?” (1 Коринтян 4: 7).

Хоча це правда, що всі люди народжуються з невід’ємними правами та привілеями, однак ніхто не народжується без гріха. Писання дуже правильно каже, що людський рід в Адамі був проданий у Гріх шість тисяч років тому. Отже, в цьому значенні ми народилися не вільними, а рабами Гріха. Також ми не народжуємося однаковими. Немає двох осіб із точно такими самими можливостями, талантами й здібностями. Ми відрізняємося один від одного. Бог не створив одних кращими, а других гіршими, одних більше обдарованими, а інших менше. Ми повинні прийняти Біблійну розповідь про походження людства і зрозуміти, що Бог створив Адама досконалим. Всі недоліки, які обтяжують людський рід, є результатом процесу вмирання. Тому гріх змусив нас усіх відрізнитися від первісного образу і подоби Бога. Сатана ввів цю різницю через матір Єву.

Однак у нашому титульному вірші апостол Павло має на увазі Нове Створіння в Ісусі Христі – новий рід, серед членів якого існує різниця. Деякі в Церкві мають багато талантів, інші – мало, деякі мають особливі таланти, інші – звичайні. Але не треба висувати звинувачення сатані, що це він дав їм більші чи менші таланти. Апостол каже, що саме Бог розклав різні члени у Тілі так, як хотів, і це розкладання (або наділення) різних членів Тіла й принесення різного рівня плодів є виявом Божої благодаті в наших серцях. Все влаштовано так, щоб ми відрізнялися один від одного.

ПРИЧИНА РІЗНИЦІ В ДОСЯГНЕННЯХ

Справа зросту у Святому Дусі великою мірою залежить від палкого бажання кожного знати, виконувати волю Бога. Нас віддано до Школи Христа, щоб ми вчилися від Нього. Дехто вчиться швидше, інші повільніше. Наскільки вони вчаться, настільки мають більші можливості й благословення. Усім дарована міра Святого Духа, усім дароване якесь благословення. Ті, які прагнуть знати волю Господа й вивчати її, зростають швидше, і тому мають більше Святого Духа. Вони палко бажають виконувати волю Господа. Їхній розвиток не залежить повністю від них самих, а залежить особливо від Божої ласки.

Далі апостол говорить: “Ви Боже твориво, «бо то Бог викликає у вас і хотіння, і чин за доброю волею Своєю»”. Ми не змогли б виконувати цієї праці самі. Сила, яка діє в нас, походить від Бога. Він готує славний Храм. Він передбачив, хто буде головним наріжним каменем цього Храму, а хто буде членами класу Храму. Ми не могли обирати місце для себе. Але в Божому провидінні кожен із нас відгукнувся на поклик бути живим каменем. Спочатку каміння було відколоне в темній каменоломні, а тепер формується й готується до місця в славній будівлі.

РІЗНИЦЯ ІНШОГО РОДУ

Головний Майстер працює над нами. Він шліфує й формує нас. Він робить нас тим, ким ми є. А тому не може бути ніякої хвальби. Однак у випадку кожного присутня якась

частина індивідуальності, і якщо є забагато невідповідності в структурі каменю, його полишають. Як заохочує апостол Петро, ми повинні впокоритися під міцну Божу руку, щоб Він нас свого часу повищив. Той самий апостол ще нагадує, що ми повинні зводити очі до Бога й віддавати Йому славу за все, що маємо і чим є (1 Петр. 5: 6; 4: 11).

Ми – співпрацівники Божі. Ми славимо Бога, що Він змусив нас відрізнятись від того, якими ми були раніше, що в такий спосіб Він кожного дня змушує нас відрізнятись ще більше

і що Він продовжуватиме цю добру працю день за днем, якщо ми намагатимемось виконувати Його волю. Що ми маємо від себе? Нічого! Ми були повністю мертвими через непослух батька Адама. Ми народилися в цьому стані, не маючи жодного права на вічне життя. Але Бог має План, який охоплює весь світ у своєму задумі благословення. Він запропонував нам благословення найвизначнішої риси цього Плану і запросив нас прийти до Нього раніше від світу. І ми отримуємо це через Його благодать.

R5284 (1913 p.)

ВАЖЛИВІ ТА МЕНШ ВАЖЛИВІ ДОКТРИНИ

Певні риси доктрини Христа є фундаментальними й незамінними, без яких Господь нікого не визнає одним зі Своїх послідовників. Є й інші риси, які можуть здаватися корисними, благодворними, блаженними, але вони не є фундаментальними, не є обов'язковими для членства в Тілі Христа. Фундаментальними доктринами володіють добрі й святі особи від Дня П'ятидесятниці й дотепер.

Ми, які сьогодні належимо до того самого класу, маємо ті ж фундаментальні доктрини, і для зміцнення нам дозволено мати ще інші привілеї, істини, “харч у пору” (Кул.). Ці останні не обов'язково невід'ємні для нашого членства в Тілі Христа, інакше наші попередники, які їх не мали, не були б членами Христа, і століттями не було би Тіла Христа.

Фундаментальною теорією Примирення є:

- (1) Всі люди (всі Адамові діти) є грішниками.
- (2) Ніхто не може примиритися з Богом без жертви Відкупителя.
- (3) Ісус прийшов у світ, щоб бути цією Жертвою і щоб згодом застосувати цю Викупну ціну за гріхи світу.
- (4) На підставі віри в працю Відкупителя віруючий може посвятитися для Божественної служби, приймаючи Божественне запрошення: “Повідавайте ваші тіла на жертву живу”.
- (5) Роблячи це, віруючий може (до часу повного зібрання вибраного числа) виявляти повне запевнення віри, що його жертва буде прийнята Отцем, що він отримає частку в помазанні Святим Духом – зачатті.

(6) Ті, хто відповідає цим умовам, мають бути прийняті як брати у найвищому значенні цього слова. Цього, здається, завжди було достатньо, і

ми вважаємо, що більшого, ніж це, не потрібно і сьогодні. Та якщо завдяки сприятливому сьогоднішньому дню ми маємо більше знання, то можемо мати і відповідні випробування, які наше більше знання компенсує.

Ми радимо дорогому Господньому народу, де б він не був, не класти ніякого ярма один на одного понад вищезгадані доктрини, щоб в іншому вони були вільними, щоб і інших залишали вільними, щоб мали спільність та згоду один з одним, наскільки це можливо.

У разі тенденції тиснути один на одного щодо чогось більшого, ніж ця фундаментальна віра, і в разі визнання необхідності розділитися заради розвитку тієї чи іншої сторони, без сумніву, замість постійної суперечки, мудрим кроком буде розділення.

Ми не критикуємо нічий погляди. Кожен має повне право триматися того, чого, на його думку, вчить Біблія, і наші погляди, без сумніву, добре відомі всім нашим читачам. Ось їх коротке викладення:

- (1) Що той, хто згрішив, – це Адам, включно з його потомством.
- (2) Що був потрібний Відкупитель, що цим Відкупителем став Ісус, Який “дав Самого Себе на викуп за всіх”.
- (3) Що Бог запросив декого з відкуплених грішників не для того, щоб бути Викупною ціною, ані щоб відкупляти ще когось, але щоб бути спільниками Відкупителя, членами Його Тіла, Його Нареченою.

(4) Вимоги та умови, на яких вони можуть мати спільність, полягають у тому, що Ісус як великий Заступник прийме їх як Своїх членів

– їхню плоть як Свою плоть, Він припише їм частку Своєї заслуги, яка б їм належала як членам Адамового роду. Тоді вони законно виправдані від всіх успадкованих невдач, слабостей та недоліків. А оскільки їх власна воля, всі інші здібності й таланти посвячені, то їхня жертва може бути прийнятна для Бога як частина Жертви за гріх, принесеної великим Первосвященником.

(5) Таким чином, розділяючи смерть Відкупителя, вони мають привілей розділити Його життя через Перше Воскресіння. Відкупитель не застосовує зараз Своєї заслуги за світ, за винятком новоприйнятих і доданих членів. Він виконуватиме Божественний План і жертвуватиме всіх Своїх членів доти, доки не представить у кінці цього Віку заслугу Своєї жертви за гріхи цілого світу й не запечатає цим Нову Угоду для нього.

На нашу думку, багато осіб помиляються в тому, що надають занадто велике значення

жертві Церкви, тоді як інші дорогі брати, гадаємо, помиляються в тому, що не бачать ніякої цінності в жертві Церкви, ані того, що їй взагалі дозволена частка в жертвуванні Учителя. Це нагадує коливання маятника з однієї крайності в другу, тоді як наш погляд, що пояснили попередньо, лежить посередині.

Якщо після детального розгляду цих справ збір побачить, що не може погодитися і краще розвиватиметься як два збори, ми погодимося з таким висновком як із мудрим, тим не менше жалкуватимемо через необхідність розділення. Таке відокремлення не обов'язково має відчужити той чи інший збір від Господнього народу чи від Товариства, тому що обоє вони визнають Ісуса як свого Відкупителя, і обоє визнають, що Його кров має першочергове значення.

R5284 (1913 p.)

ПОСЛАНЦІ БОГА В “ОСТАННІ ДНІ”

*“Бо Своім ангелам Він накаже про тебе,
щоб тебе тильнували на всіх дорогах твоїх”
(Псалом 91: 11).*

Посеред “тяжких часів” цього “дня злого” і голосів перестороги святих пророків та апостолів, які звертають увагу на пастки, пошесті та підступні небезпеки з кожного боку, а також виходячи з усвідомлення суті дійсної наявності таких злих надокучливих впливів та небезпек, якими дорогоцінними для святих є запевнення в Божественному захисті, опіці та особистій любові!

Очевидно, згадана у вірші особа, яка дає наказ, послання, є сам Єгова, Небесний Отець. Пророк Давид пророкує про когось, хто буде в майбутньому. Цією особою, найперш, віримо, був Господь Ісус Христос, а пізніше всі, кого Він прийняв як членів Свого Тіла впродовж Євангельського віку, клас Месії – Голова і члени. Ці слова вказують на особливу опіку з боку Бога над згаданим класом. Скрізь у Святому Письмі про цих членів сказано, що Бог особливо їх любить і піклується про них. Наш Господь Ісус є Єдинородним, вельми улюбленим Сином, і всіх, хто є Його членами, Він також дуже любить. Ісус сказав до кількох Своїх вірних учнів: “Отець любить Сам вас”.

Наказ, даний ангелам, як ми розуміємо, мав дуже широке застосування. Апостол Павло

запевняє нас, що Божі ангели є служебними духами: вони послані служити та сприяти тим, які будуть спадкоємцями спасіння, спасеними цього Євангельського віку. Справді, всі вони як віруючі в Христа, вірні всім серцем, повністю посвячені Господу та зачаті Його духом, є особливими та блаженними об'єктами Його благодаті, яким служать і допомагають невидимі посланці. Наш Господь Ісус представив по суті таку ж думку, коли промовив: “Їхні Анголи повсякчасно бачать у небі [мають доступ до] обличчя Мого Отця”. Слова Учителя, очевидно, дають зрозуміти, що один або більше цих ангелів мають догляд за посвяченими, особливо вибраними.

Наш Господь вживає дещо інший мовний образ, ніж апостол, немовби прагнучи запевнити нас, що ці посланці не гаючись дбатимуть про наші інтереси. Їм не перешкоджають важливіші небесні справи, вони одразу матимуть безпосередній доступ до Божественної присутності і будуть вислухані, так що всім нашим інтересам буде приділено належну увагу. Наш Господь хоче, щоб ми усвідомлювали, що належимо до Дому Синів, що Він є над нами як головний Син, тому немає ніякого зволікання з представленням наших інтересів Отцеві. Наші інтереси є на першому місці, наші ангели завжди мають доступ до Отця. Перш ніж ми скажемо, Він знає наші думки.

Перш ніж ми збагнемо наші потреби, Він вже подбав про них. Ми маємо дивовижну опіку. Навіть важко зрозуміти, як Всемогутній Бог може приділити стільки особливої опіки та уваги нашим потребам. Замість того, щоб надиматися від прояву такої люблячої уваги Бога до нас, ми повинні відчувати себе маленькими, невартими таких благословень.

Хоча Отець ось так використовує небесних посланців, це жодним чином не анулює думки, що часто Він використовує Своїх земних дітей як служителів, як слуг один одного. Справді, можемо бути певні, що від невидимих посланців загалом вимагається діяти через людські знаряддя. Ілюстрацію цього ми маємо в жнивній праці, за якою наглядає наш присутній Господь і Його небесні відділи, хоча в основному її проводять члени Його Тіла в плоті.

Апостол Павло ствердив, що Господь чинить Своїм слугою палаючий вогонь, даючи нам зрозуміти, що будь-який і кожний чинник та сила, яку використовує Божественне провидіння, є частиною цієї опіки над Його народом (Євр. 1: 7). Іншими словами, кожний чинник, вжитий Богом – вогонь, електрика, людина чи ще щось, – є посланцем Бога. А все, що не є для Його слави і не здійснює Його задумів, Він, як Сам говорить (Пс. 76: 11), здатний приборкати.

РОЗВИТОК ПЕРЕМОЖЦІВ ВИПРОБУВАННЯМИ

Ці ангели повинні “пильнувати на всіх дорогах”, тобто не тільки всі справи Церкви – особисті та колективні, але й усякого часу – у Середньовіччі та в інші часи. Та ця опіка не вбереже нас від спокуси. Ніхто не може належати до вибраної Церкви, якщо він не має випробувань. Щоб мати прикмети серця, які дають перемогу, треба мати проби. Однак при цьому, щоб допомогти Церкві, її має супроводжувати обіцяна Господня благодать, проте не для того, щоб перемагати замість неї, а щоб підтримувати. Нам достатньо Його благодаті. Він не надолужує нестачу слабкої волі, а нестачу недосконалого тіла. Якщо воля слабка, Він не хоче бачити таких у Своїй вибраній Церкві, а хоче, щоб Його народ мав сильну волю, ні в чому не сумнівався, був переможцем.

Наступний вірш Псалму, з якого взято наш текст, продовжуючи, каже, що посланці, які

мають догляд над справами Церкви, Голови і Тіла, пильнуватимуть ноги, щоб ті не спіткнулися. Загалом ми могли би застосувати вираз ноги до деяких членів Тіла у всі часи впродовж Віку, наприклад, коли говоримо, що один член є рукою, один ногою і т. д. Церква, спираючись на ці члени-ноги на всьому шляху, під час Євангельського віку, буде ведена несхибно; їм не буде дозволено спіткнутися, бо “для моєї ноги Твоє слово світильник, то світло для стежки моєї”. Ось так їм буде дано здолати труднощі на стежці.

Таким чином, весь Євангельський вік посланці Господа допомагали Його народові у всіх випробуваннях. Але ця згадка про ноги, здається, особливо стосується останніх членів Тіла Христа: “Які гарні на горах ноги благовісника, що звіщає про мир, що добро провіщає,.. що говорить Сіонови: Царює твій Бог!” (Іс. 52: 7). Це, мабуть, стосується останніх членів Церкви, і цього не можна було сказати впродовж всього віку. Мова йде тільки про нас, які живуть у теперішньому часі.

Ці різні прояви поступу, який ми бачимо, є тільки початком. Новий лад тільки починається. Коли наш Господь визволить і прославить Церкву, тоді Він почне працю зі світом. Ніхто в минулому не мав права сказати: “Царює твій Бог”, натомість з 1878 року ми це звіщаємо.

ХРИСТОВА ПРИСУТНІСТЬ – КАМІНЬ СПОТИКАННЯ

Вірш, здається, наводить на думку, що члени ніг цього часу знаходитимуться в становищі особливого випробування і будуть немовби каменем спотикання. Це пригадує нам, що Господь саме так передбачив, кажучи: “І буде Він... за камінь спотикання і за скелю спокуси для двох домів Ізраїлю” (Іс. 8: 14). Об цей камінь спіткнулися в кінці Юдейського віку (1 Петр. 2: 8). Святе Письмо наголошує, що Ісус є Дорогою. Господь є Каменем Спотикання на стежці багатьох. Ці вірші не стосуються світу. У першому Його приході об Ісуса спіткнулися не поганські народи, а деякі справжні ізраїльтяни. І цей вірш дає зрозуміти, що деякі справжні Духовні Ізраїльтяни спіткнуться об прихід Господа таким чином, що це цілковито відрізнятиметься від того, що вони собі уявляли. Тому, віримо, сьогодні є дуже багато добрих християн, які спотикаються об присутність Христа. Вони думають так і

так; уявляють собі так і так. Але все настільки відрізняється від того, що вони уявляють і чого сподіваються, що це нагадує кінець Юдейського віку, коли спіткнулися рабини.

Питання полягає у тому, чому ангели не пильнують всіх добрих людей, щоб вони не спіткнулися? Хіба не такою є обітниця? Відповідаємо, що обітниця дана для всіх із вибраного класу. Та щоб позостатися членами цього Тіла, всі повинні перейти випробування. Це буде тест. Чи вони охоче приймуть допомогу ангелів – посланців? Чи в них є бажання подолати ці труднощі і позостатися на шляху?

Один клас буде в змозі прийняти труднощі належним чином. Натомість інший клас буде настільки самовпевненим, настільки обтяженим турботами цього життя, йому настільки бракуватиме духовного розвитку, що він не буде готовий скористатися служінням ангелів. Річ у тому, що Бог вживає як Своїх посланців декого з тих, кого світ не буде готовий прийняти.

ПАРАЛЕЛІЗМ ЮДЕЙСЬКОГО ТА СВАНГЕЛЬСЬКОГО ВІКУ

У Юдейському віці Господь вжив тих, кого книжники, доктори Закону та первосвященники не могли прийняти взагалі. Якщо ж у Нього було бажання вжити представників, тобто знаряддя, посланців, щоб навчити людей, то чому Він не вибрав для цього тодішніх вчених книжників

або бундючних фарисеїв? Чому Господь вживав як Своїх посланців людей, які були рибалками, митниками, осіб, яких навчені вважали цілковито непридатними для того, щоб бути наставниками, тобто вчителями? У кінці Юдейського віку про двох із них було написано (і, мабуть, про всіх), що народ зауважив: вони були людьми невченими та простими (Дії 4: 13). Як таке могло бути, що Бог обминув деяких найбільш вчених тих днів? “Втаїв Ти оце від премудрих і розумних, та його немовлятам відкрив. Так, Отче, бо Тобі так було до вподоби!” (Мт. 11: 25, 26).

Так само сьогодні Господь вживає шляхи, знаряддя, посланців, що не влаштовують багатьох, з якими вони починають вести розмову. І хоча ті налаштовують свій розум, щоб повірити, вони це роблять повільно, бо переобтяжені турботами цього життя, тоді як вибрана громада зуміє це зробити. Тоді інші казатимуть: “Господи, Господи, відчини нам”. Але Господь звістить, що Він не може їх визнати членами Свого Тіла, Вибраними. Вони не проявили духа покори, лагідності, терпеливості, любові, потрібного для того, здобути місце в цьому Тілі. Отже, тільки члени Тіла будуть підняті цими посланцями і несені безпечно крізь випробування та труднощі, які дозволені, щоб випробувати любов, відданість та слухняність волі Бога усіх, хто уклав з Ним Угоду жертви до самої смерті.

R5257 (1913 p.)

“ВІН ІЗ ХМАРАМИ ЙДЕ”

*“Ото Він із хмарами йде, і побачить Його кожне око, і ті, що Його прокололи були, і всі племена землі будуть плакати за Ним”
(Об’явлення 1: 7).*

Цей Біблійний вірш здебільшого цитують як доказ того, що наш Господь у Своєму Другому Приході буде видимий для всього людського роду; що всі будуть сильно плакати, коли Його побачать; що це буде сумний день для них і, особливо, для юдеїв. Наш погляд на цей уривок у світлі інших Біблійних віршів відрізняється. Перш за все, Господь Сам сказав: “Ще недовго, і вже світ Мене не побачить, але ви мене бачити будете”. Його мали бачити тільки Господні вірні послідовники. Апостол Павло пояснює, що послідовники Ісуса побачать Його тому, що мають зазнати зміни в Першому Воскресінні, “умить, як

оком змигнути” (1 Кор. 15: 52, WTB). Писання ясно показує, що теперішній стан нашого Господа є Небесним, духовним станом, не просто таким же високим, як до Його приходу у світ, а ще вищим.

Господь молився до Отця, щоб Він прославив Його тією славою, яку Господь мав у Нього ще до того, як прийшов у світ, “поки світ не постав”. Отець запевнив, що Він прославив Його, і прославить знову (Ів. 17: 5; 12: 28, Ватиканський м-т). Також Писання запевнює нас, що наш Господь у Своєму прославленому стані є набагато вищим від ангелів, всякої сили й влади (Фил. 2: 9, 10). Коли Він був людиною, Він був “мало меншим від ангелів” (Євр. 2: 6-9). Писання стверджує, що Господь зараз є образом істоти Отця (Євр. 1:

3), а також говорить про Нього: “Якого не бачив ніхто із людей, ані бачити не може”.

Інший Біблійний вірш говорить нам про те, що прихід Христа буде для благословення світу. Основна ціль Його приходу полягатиме в піднесенні бідного й грішного людства. Святий Петро розповідає нам, що будуть “часи відпочинку”, “часи відновлення всього, про що провіщав Бог від віку устами ВСІХ святих пророків Своїх” (Дії 3: 19-21).

Як нам узгодити цей останній вислів зі словами нашого титульного вірша, який говорить, що Він прийде з хмарами, що кожне око побачить Його і що все людство “заридає перед Ним” (Гиж.)? Відповідаємо, що згідно з іншими віршами прихід із хмарами може означати прихід у період утиску (слово “хмари” вживається в значенні утиску), в темний День. Він приходить у хмарах в тому значенні, що час, у якому Він вперше виявить Себе світові, буде дуже темним Днем для світу – “часом лютим, якого не було від того часу, як постали люди” (Кул.), і якого, як нам сказано, більше ніколи не буде (Мт. 24: 21). Це буде темний, хмарний День.

У той День, нарешті, відкриються всі очі і все людство побачить Його очима свого розуміння – побачить подібно як ми бачимо зараз, знаючи Його і Отця. У такому ж значенні бачить сліпа людина. Вона каже: “Тепер я бачу”, – маючи на увазі, що вона бачить своїм інтелектуальним зором. Набагато краще бачити розумом, ніж природним зором.

Зараз землю покриває темрява: “Бог цього віку осліпив розум отих невірних” (2 Кор. 4: 4, Хом.). У цей час є дуже багато розумово засліплених. Вони не знають мети приходу Христа. Вони не мають Біблійного вчення про те, чому Він приходить. Але їх сліпі очі відкриються. Кожна людська істота зрозуміє той факт, що Господнє Царство призначене для благословення “всіх племен землі” у відповідності до Божої Обітниці,

яку дано Аврааму й усім пророкам, що жили після його днів.

Юдеї пізнають Його. Апостол Павло каже: “Засліплення спало частинно на Ізраїль, поки не ввійдуть погани повнотою, і так увесь Ізраїль спасеться” (Рим. 11: 25, 26, Хом.) від своєї сліпоти, від свого невідання, від свого нерозуміння, коли Він представив Себе у Своему Першому Приході. Інший Біблійний вірш говорить про те, що коли вони побачать Його, розпізнають “знак Сина людського, тоді заголосять всі земні племена, і побачать вони Сина людського, що йтиме на хмарах небесних із великою потугою й славою” (Мт. 24: 30). Пророк говорить, що ті, які “пронизали” Його, будуть ридати за Ним, як ридують за єдинородним сином (Зах. 12: 10, Гиж.). Отже, вони оцінять Христа, і їх очі будуть першими очима, які розплющатся. Та коли їхні очі почнуть прозрівати, не буде нічого такого, що вони могли би побачити фізичним зором.

Перш за все має бути *ragousia*, тобто присутність Христа, про яку знатиме тільки Його Церква, клас Його Нареченої. Кульмінацією Його праці в *ragousia* буде зібрання Церкви до Себе в Першому Воскресінні. Далі Писання каже, що Він виявить Себе в палаючому вогні, даючи помсту.

“Хмари небесні” добре представляють загальне сум’яття. Деякий час світ не знатиме про Його присутність. Але поступово люди дізнаватимуться про те, що вони є в часі утиску, в Дні гніву, в якому цей Вік має закінчитися. Тоді вони ридатимуть. Весь світ буде ридати. Якщо світ ридав у минулому, то тим більше варто сподіватися, що він робитиме це тоді, коли все охопить утиск. Посеред утиску люди поступово дізнаватимуться про Божу благодать. Вони побачать, що людське самолюбство було спрямоване так, щоб привести до славного Царства Месії, через яке мають прийти всі благословення, які обіцяв Бог.

R5269 (1913 p.)

МОЙСЕЙ, ПОКЛИКАНИЙ ДО СЛУЖБИ

2 Мойсея 3: 1-14

“Блаженні чисті серцем, бо вони будуть бачити Бога” (Матвія 5: 8).

Мойсеєві було сорок років, коли він, знеохочений, утік від фараона. Йому було вісімдесят, коли

Бог покликав його бути провідником Ізраїлю. Перші сорок років його життя були буденним навчанням, а останні сорок – особливою лекцією покори. Тепер він був готовий до служби: якраз тоді, коли Бог бажав його задіяти. Але він був

дуже знеохочений. Він, раніше готовий вести сили Ізраїлю без особливого Божественного доручення й повноваження, тепер не вірив у себе, і коли Господь його покликав, він вибачався, посилався на свою неспроможність тощо. Він не усвідомлював, що тільки тепер він дійсно спроможний.

Так відбувається сьогодні і з деякими Божими дітьми. Вони мало усвідомлюють важливість уроку покори, підкорення, здатності вчитися. Той, хто вчиться цього уроку, здобуває найважливішу підготовку до Божественної служби. “Бог противиться гордим, а смиренним дає благодать” – покірним, здатним вчитися, слухняним. Апостол, на підставі цього принципу, заохочує Церкву словами: “Тож покоріться під міцну Божу руку”, підкоріться всьому, що Боже провидіння може принести вам у життєвому досвіді, “щоб Він вас свого часу повищив”, після того, як зробить вас готовими до підвищення й до служби, яку Він бажає, щоб ви виконували (1 Петр. 5: 6).

Мойсей пас отару Їтро й, напевно, розмірковував над тим, як це було мудро, що сорок років тому йому не вдалося підняти своїх братів, аби втекти з Єгипту. Тепер він розумів (з набутого роками досвіду), яке неймовірно важке завдання він взяв би на себе як їх провідник. З набутого досвіду він міг усвідомлювати небезпеки й труднощі подорожі пустелею. Він міг краще розуміти труднощі, які супроводжували б його народ при спробі заволодіти Ханаанською землею, те, як їм протистояли б жителі землі, досвідченіші від них у вмінні воювати і т. п. Цілком можливо, що він роздумував над безумством людських амбіцій і прийшов до висновку, що народ, неготовий до визволення, зробив мудро або мудріше, ніж він, залишившись у неволі.

ПАЛАЮЧИЙ КУЩ НЕ ЗГОРАВ

Ось так роздумуючи, поки його отари паслися на гірських схилах, Мойсей зауважив щось незвичне. Кущ палав, але не згорав. Чим довше він дивився, тим більше це його зацікавлювало, доки він не вирішив глянути зблизька. Він наблизився до куща. Звідти пролунав голос, звіщаючи, що це диво – вияв Божої присутності й сили. Мойсей послушався наказу зняти взуття, бо це була свята земля (з причини присутності Господнього ангела). А ще він закрити своє лице в благоговінні, слухаючи Божественне послання.

Боже послання дало розумові Мойсея підставу для його власних надій і надій ізраїльтян. Слова: “Я Бог Авраама, Бог Ісаака й Бог Якова” надали цьому навченому Божому чоловіку ясне розуміння того, що означала ця подія. Нею Бог нагадав йому про особливу Угоду, яку Він склав з Авраамом, яку відновив з Ісааком і яку підтвердив для Якова як вічну угоду. Так Мойсей отримав запевнення, що Бог не забув про ті добрі речі, які обіцяв, і його віра й надія, без сумніву, ожили. Він довідався, що настав Божий час для визволення ізраїльтян і для отримання ними Обіцяної Землі, Ханаану, землі, що текла молоком і медом, тобто дуже багатой, дуже врожайної.

Якщо протягом тих сорока років (а, можливо, й раніше) Мойсей не раз задумувався про те, чи Бог насправді піклується про ізраїльтян, і чому Він дозволив єгиптянам їх гнобити, то тепер він мав особисте запевнення Бога, що Він знав і дбав. Це дало йому зрозуміти, що Бог усі ці роки чекав і не надавав допомоги, яку міг у будь-який час надати, з певних вагомих причин, з певною ціллю. Господнє пояснення справи закінчилося тим, що Він покликав Мойсея бути Його слугою, посланцем і речником перед фараоном, який мусить визволити полонених ізраїльтян.

“ТА Я БУДУ З ТОБОЮ”

Мойсей (який сорок років тому був повний переконання й відваги, готовий вести ізраїльтян, а тепер відчував у собі невпевненість) відповів Господу: “Хто я, що піду до фараона і що виведу з Єгипту синів Ізраїлевих?” Це означало: “Господи, Ти добре знаєш, що я – невдаха, непридатний для нічого кращого, ніж пасти овець. Господи, напевно має бути хтось більш умілий від мене, щоб вести Ізраїль, бо, боюсь, мій народ інакше ніколи не вибереться з Єгипту”.

Бог відповів: “Я буду з тобою!” Я не сподіваюся, що ти це зробиш сам. Я знаю, що це велике завдання, грандіозна праця, але “Я буду з тобою”. Щоб підсилити переконливість, Господь не тільки заявив, що Мойсей має вивести народ, але й що ізраїльтяни прийдуть до цієї самої гори – “Божої гори”, і поклоняться Йому там.

Пам’ятаючи про свою попередню невдачу, Мойсей був насторожений. Він запитав, що він має відповісти ізраїльтянам, коли він скаже їм, що цього разу його послав Бог, а вони питатимуть: “Хто? Який Бог? Яке Ім’я Його?” Божественна

відповідь була така, що Божим Ім'ям є: “Я ТОЙ, ЩО Є”, – існуючий Сам у Собі. Але Мойсей настільки зневірився в собі, що й далі не міг уявити, що візьметься за цю велику справу. Він твердив, що єгиптяни не дозволять народу вийти, бо все більше переконувався в тому, що вони збираються тримати ізраїльтян за рабів. А ще було заперечення, що самі ізраїльтяни не повірять, що Бог справді з'явився Мойсеєві.

Відповідаючи на ці заперечення, Господь дав Мойсеєві знаки, переконавши його, що він розмовляє із Всесильним, і запевнив, що ці самі знаки будуть переконливими для ізраїльтян і для єгиптян.

ТЯЖКОУСТИЙ І НЕВМІЛИЙ

Хоч Мойсей повністю вірив Господу й довіряв Його силі, він був настільки покірним, що не міг усвідомити, що навіть із Божественною допомогою він досягне успіху. Бог мусить подумати про когось іншого для такої важливої справи. Мойсей сказав: “Я не промовець... бо я тяжкоустий та тяжкоязикий”. Крім того він не мав досвіду слуги або пророка Господа. Напевне, Господь просто випробовує його, щоб побачити, чи не буде він надто квапитися братися за таку справу, а насправді Він збирається задіяти когось іншого. Та ні! Господь відповів: “Я буду з устами твоїми, і буду навчати тебе, що ти маєш говорити” (2 М. 4: 10, 12).

Так і сьогодні весь Господній істинний народ Євангельського віку є зачатий духом, а тому має повноваження й кваліфікацію, щоб бути Божими послами, говорити Правду в любові, в ім'я Бога, як слуги Господа Ісуса Христа. Але декому з нас часом здається неможливим усвідомити, яку велику честь виявив нам Бог, запросивши бути Його представниками й речниками в представленні Його Послання світу або братам у Церкві. Крім того, переконавшись, що Господь буде з нами, деякі є в небезпеці бути занадто квапливими й свавільними у цій справі. Якщо вони не потребують заохочення,

то такі як Мойсей (які, безперечно, потребують заохочення) є в меншій небезпеці зазнати шкоди від великої честі, яка супроводжує службу Богові на будь-якому становищі.

Покірним зараз (як Мойсеєві в давнину) Бог говорить: “Я буду з тобою; Я буду з твоїми вустами й навчу тебе, що говорити”. Перший урок є в тому, щоб не покладатися на себе або на власний розум чи силу, а інший важливий урок – ми повинні повністю, абсолютно покладатися на Бога. Доки цей урок не буде засвоєний, ніхто не може насправді підходити на роль Божих речників. Щодо Мойсея, то його покора, відсутність самовпевненості, тихість були настільки вираженими в ньому за ці сорок років цілеспрямованого навчання, що він молився до Господа, аби (навіть якщо Він його задіє) хтось інший був промовцем. Бог вислухав його прохання й дозволив, щоб його брат Аарон був його товаришем і речником, коли він піде до фараона ставити вимоги в ім'я Господа.

Однак сам Аарон не був достатньо умілий для такої великої праці. Він не мав такого вишколення, як Мойсей. Тому Бог звелів, що Мойсей буде немов бог, керівник для свого брата Аарона, а останній має бути як слуга, або речник, говорячи тільки від авторитету покірного й скромного Мойсея, на якого (завдяки його покорі) Бог поклав відповідальність.

Усе в Писанні вказує нам на факт, що покора – це найнеобхідніша риса для всього Господнього народу, який може бути задіяний Господом у будь-якій важливій або особливій праці для Нього. Якби послідовники Господа могли постійно пам'ятати про це і, відповідно, наполегливо формувати свою поведінку, то можемо не сумніватися, що вони були б задіяні набагато більше. Будь-яка служба для Господа є честю. Чим більше нам дозволено служити, тим більшим буде наше благословення в теперішньому житті, і тим більшою буде наша нагорода в житті майбутньому. Отож як каже апостол, впокорімося під міцну Божу руку, щоб Він нас повищив свого часу.

R5261 (1913 p.)

ДОЛЕНОСНІ ЛЮДИ

2 Мойсея 5: 1-14

“Блаженні засмучені, бо вони будуть утішені” (Матвія 5: 4).

Наполеона називають обранцем долі, і справді, багато речей, пов'язаних із його життям,

виглядають так, наче Господне провидіння мало до нього безпосередній стосунок. Це не означає, що він був слугою Бога – аж ніяк! Але це означає, що Божественна Мудрість завжди здатна

повернути людський гнів Собі на службу, а решта стримати, таким чином змушуючи усе діяти для виконання Божественного задуму. Якими саме були Божественні цілі за днів Наполеона? Це було не зовсім зрозумілим навіть для Божих святих, що жили тоді. Насправді, можна сказати, що Господній народ поки що тільки частково збагнув згадані цілі, хоча дослідники Біблії можуть бачити очима віри багато напрямків, у яких діяльність Наполеона внесла зміни, і які, без сумніву, мали великий вплив на прогрес у світі під час останнього століття. Для вух віри Бог говорить, що всі Його цілі будуть досягнуті: “Слово Моє, що виходить із уст Моїх, порожнім до Мене воно не вертається, але зробить, що Я пожадав”, – говорить Господь (Іс. 55: 11).

Фараон, який панував у Єгипті за часу, коли Бог визволив ізраїльтян, також був доленосною людиною. Ми можемо бути в цьому навіть більше впевнені, ніж у випадку Наполеона, бо маємо Божественне запевнення щодо цього факту: “Я для того залишив тебе, щоб показати тобі Мою силу, і щоб оповідали про Ймення Моє по всій землі” (2 М. 9: 16). Св. Павло стверджував, що Бог зробив твердим серце цього фараона, аби він не дозволив народу Ізраїлю вийти на волю. Він цитує Божественне Слово: “Бо Писання говорить фараонові: «Власне, на те Я поставив тебе, щоб на тобі показати Свою силу, і щоб звістилось по цілій землі Моє Ймення»” (Рим. 9: 17).

Але Божий народ абсолютно не зрозумів суті цих слів, коли в минулому пояснював їх так, що Бог створив фараона злим, твердосердим, а потім зробив його серце ще твердішим. Це не так! Писання стверджує, що вся Божа праця є досконалою. Він ніколи не творив недосконалої людини. Адам був створений на подобу Свого Творця, на Його моральний образ. Це гріх приніс руїну, яка зробила людину самолюбною та твердосердою.

ДИВЛЯЧИСЬ З ІНШОГО БОКУ

Цей упадок передавався від батька дитині по спадковості, так що фараон за своєю природою був таким, яким зробили його предки, плюс діяльність його власної волі. Св. Яків стверджує, що Бог “нікого Сам не спокушує” (Як. 1: 13). Навіть можна не сумніватися, що Бог ніколи прямо не вживав Своєї могутньої сили для того, щоб зробити серце якоїсь людської істоти

твердим. Навпаки, всі Господні провидіння, благословення, вказівки й милості призначені для того, щоб зм’якшити серце, щоб усунути його кам’янистість.

Дослідники Біблії тепер усвідомлюють, що апостол хотів нам сказати: серед князів Єгипту Бог поставив на трон царства впертого правителя, на чие серце Божі милості (коли кари, що йшли одна за одною, були скасовані) мали тільки озлоблюючий вплив. І Бог поставив цього князя на престол, щоб надати великий урок щодо Божественної чуйності, доброти й прощення і щоб проілюструвати принцип, що Боже найбільше благословення для людства (вільна воля) може бути спотворене сатаною для найбільшої шкоди.

Однак не всі доленосні особистості перебувають у протистоянні з Богом. Авраам, Ісак, Яків, Мойсей, Давид, Соломон і пророки, а також Ісус і Його апостоли зі всіма Його послідовниками є доленосними – передбаченими, “покликаними Богом”. З ними Господь поводитьсь однаково, подібно. На них Його милості, лагідність і милостиві обітниця мають пом’якшувальний вплив, роблячи їх м’якосердими, готовими пробачати, люблячими, все більше схильними розвивати благодаті Святого Духа – “тихість, добрість”, “терпеливість”, “довготерпіння”, “братерство”, “любов”.

Доля цих людей лише частково втілюється в теперішньому житті. Їм дозволено платити велику ціну за збереження їх спільності з Богом і за спадщину Його обітниць. Це коштує їм дружби зі світом, а часто втрати речей, що високо цінуються серед людей, але це приносить їм “мир Божий, що вищий від усякого розуму”. І цей мир, радість і потіха серед утиску є лише передсмаком багатств Божественної благодаті, яку Бог приготував для них у Царстві Месії.

Деякі з цих святих, які жили до того, як Відкупитель приніс Свою жертву за гріхи, мають отримати краще воскресіння до земної природи, ніж матиме решта людства. Вони мають бути “князями по всій землі”, людськими представниками Месіанського Царства на тисячу років. Доленосні люди від часу Першого Приходу нашого Господа мають мати ще вищу нагороду – зміну природи. Провідник їх Спасіння, Відкупитель, вже досягнув Свою долю високого

возвеличення, “понад ангелів”, “влади і сили”, “праворуч” Бога (Фил. 2: 9; Еф. 1: 20, 21).

Вірна громадка, яка йде Його слідами Вузкою Дорогою, шукаючи (згідно з Божественною обітницею) слави, честі, безсмертя й співпадкості в Царстві Месії, також є доленосними людьми. Але їх доля ще не досягнута. Вони мусять чекати, доки повне число вибраної Церкви не буде покликане, вибране і виявиться вірним. Тоді їх доля буде досягнута через славу зміну Першого Воскресіння, бо “тіло й кров посісти Божого Царства не можуть”. Через свою зміну вони будуть вдосконалені в Божественній природі, як їх Господь (2 Петр. 1: 4). Яка слава доля! Об’єднані, або одружені, з їх Господом на небесному рівні, вони будуть Його співпадкостями, Царським Священством, щоб царювати з Ним тисячу років саме з метою благословити людський рід, для відновлення якого Христос помер (Об. 20: 6).

У кінцевому результаті долі вірних, що були до Хреста, і тих вірних, що були від часу Хреста, будуть об’єднані в Царстві, як про це говорить св. Павло. Хоч Стародавні Гідні вже перейшли випробування, вони не можуть вдосконалитися, доки Церква (із вищою долею) не досягне своєї слави (Євр. 11: 38-40).

“НЕ ЗНАЮ ГОСПОДА”

У свій час Мойсей у супроводі Аарона, який був у ролі його речника, став перед фараоном і передав Божественне послання стосовно визволення ізраїльтян. Він був висміяний фараоном: “Не знаю Господа, і також Ізраїль не відпусти!” На якийсь час здалося, ніби вся праця марна. Це був час випробування віри не тільки Мойсея та Аарона, але й усіх ізраїльтян. Фараон із великим твердосердям видав наказ збільшити норму для ізраїльтян, які виконували примусову працю, виготовляючи цеглу для будинків людей. Очевидно, цегла виготовлялася з невипаленої глини, а для зв’язування додавалася солома. Згідно з новим розпорядженням ізраїльтяни мусили виготовляти таку ж кількість цегли на день, але тепер мали ще й очищати поля та межі, щоб зібрати ще соломи, яка служила б їм сполучним матеріалом. Таким чином їх норма, фактично, подвоїлася. У разі її невиконання – їх били. Хіба дивно, що ізраїльтяни, які мали менше віри, нарікали на Мойсея та Аарона,

звинувачуючи їх у збільшенні їхньої норми! Однак саме ці гіркі труднощі все більше готували народ до зустрічі зі свободою, згодом дарованою їм у Божому провидінні.

І хіба так не відбувається з деякими нашими духовними свободами? До певної міри спочатку наші спроби догодити Богу й слухатися Його приносять більше випробувань для тіла, більший спротив від противника. Господь хотів би зміцнити нашу віру й допомогти нам цінувати привілей бути визволеними від сили гріха й смерті та бути прийнятими в Його сім’ю.

Підтвердження саме цієї розповіді про утиски ізраїльтян знайшов французький учений М. Е. Невіл у 1884 році. Він знайшов місто Пітом, яке будували ізраїльтяни (2 М. 1: 11). У Британському музеї в Лондоні, а також у Метрополітен-музеї в Нью-Йорку виставлені якраз деякі з цих цеглин. Їх розмір – приблизно чотири на вісім дюймів і близько двох дюймів товщиною. Вони невипалені, але дуже тверді. Інший мандрівник, описуючи стіни Пітома, говорить: “Нижні ряди цих стін і трохи вищі від них викладені з добре зроблених цеглин із дрібною соломою всередині. Але верхні ряди цегли вже не такі добрі. Солома довга, і її мало. А останні ряди взагалі не містять соломи, а тільки осоку, очерет і водорості, які змішували з болотом під час виготовлення”.

ПРИГОТУВАННЯ ДО ХАНААНУ

Зі слів 1 Книги Мойсея 1: 14 в основному робиться висновок, що ізраїльтян змушували вчитися всіх ремесел і занять їх господарів. Від часу Авраама вони були народом пастухів, а цією діяльністю вони були силою запроваджені, так би мовити, в промислову школу передової цивілізації тих днів. Це було суворе навчання, але дуже корисне. Воно, без сумніву, було великим приготуванням до потреб, які їх чекали. Хіба можна сказати, що це була випадковість? Хіба ми не скажемо, що Господь у Своєму провидінні працював із ними, впокорював їх, а також готував до більших нагод, які Він збирався надати?

Кожний, хто може побачити Господнє керівництво стосовно образного Ізраїлю в минулому, має бути цілком готовим зауважити й оцінити Божественне провидіння у випадку себе як Духовного Ізраїльтянина. Однак не так вже й легко засвоїти урок, що Бог наглядає за

справами всіх тих, хто справді є Його. Та треба пам'ятати, що тільки ті, які увійшли у відносини угоди з Богом і зберігають ці відносини, можуть пристосувати до себе слова потіхи апостола Павла: “Знаємо, що тим, хто любить Бога, хто покликаний Його постановою, усе допомагає

на добре” (Рим. 8: 28). Наш нинішній досвід розчарувань, випробувань, неприємностей, протистоянь повинен виробляти в нас мирні плоди праведності й таким чином “достачати для нас у безмірнім багатстві славу вічної ваги”.

R5263 (1913 p.)

БОРОТЬБА З БОГОМ

Псалом 105: 23-36; 2 Мойсея 7: 11

“Хто бо підноситься, буде понижений, хто ж понижується, той піднесеться”

(Матвія 23: 12).

Несправедлива поведінка шкодить обид-вом сторонам – тому, хто шкодить, і тому, хто пошкодований. Коли б до цього принципу загально відносилися з повагою, було би менше намагань поводитися несправедливо, упереджено, протизаконно. Біблія особливо відкидає усі форми беззаконня і підтримує справедливість, яка є тільки іншою назвою праведності. Всі гріхи є великими та тяжкими настільки, наскільки вони є проявами несправедливості, що шкодять правам інших. Здається, жодний урок не дається людям так важко, як урок справедливості, якому Учитель дав коротке визначення у Своему Золотому Правилі: “І як бажаєте, щоб вам люди чинили, так само чиніть їм і ви”.

Немає особи, яка не потребувала б пильнувати себе в цьому напрямку. Коли з'являється нагода використати іншого, з'являється випробування. Вона має тисячу різновидів, але завжди є тим самим – несправедливістю. Її може вчинити працедавець проти найманого робітника, батько – проти дитини, чоловік – проти дружини, ближній – проти приятеля і навпаки. У кожному разі, можемо бути певні, що той, хто поводить несправедливо, остаточно постраждає настільки ж сильно, як той, з ким так повелися. Цей принцип знаходить переконливе відображення в нинішньому дослідженні.

КОШТ РАБСТВА ДЛЯ ЄГИПТЯН

Єгиптяни в різні способи виправдовували своє поведіння з євреями: мовляв, ті стали чисельно сильними і могли б допомагати ворогам Єгипту у разі нападу. Тому єгиптяни вирішили перешкодити збільшенню цього народу. Коли це не вдалося, вони поневолили євреїв. Ця неволя виявилася настільки успішною та корисною для

єгиптян, що вони прийшли до висновку, що вже не можуть обійтися без рабів. Отож на той час, про який говорить лекція, єгиптяни були готові затримати своїх рабів майже за будь-яку ціну.

Несправедливість, упередження та беззаконня настільки заволоділи єгиптянами, що кари, потрібні для визволення євреїв, були, безумовно, повним відшкодуванням справедливості на них, еквівалентом усієї несправедливості, якої вони зазнали. Правду каже прислів'я: “Хто нагрішить, той настраждається”, – отримає справедливу відплату колись ідесь.

З одного боку кари на єгиптян були чудом. Натомість з іншого – ні. Ми схильні вважати все, що лежить за межами нашого сприйняття, чудесним, а все, що є в межах розуміння – природним. Телефон і бездротовий телеграф можна було би назвати чудом, коли б ми не були в змозі відтворити ці речі і не знали б, як досягти потрібних результатів. Схоже, чудові квіти наших днів, на відміну від простих квітів п'ятдесятирічної давності, здаються нам дивовижними, якщо ми не знаємо, як їх покращили.

З іншого боку, для Бога ніщо не є чудодійним, бо все стається згідно з Божественною Мудрістю та Силою. Коли ми пізнаємо закони природи і бачимо, як Всемогутній вчинив певні речі, які в минулому ми називали чудесними, це не повинно применшити нашої поваги до самих чудес, ані до Того, Хто їх зробив.

Застосовуючи цей принцип до нинішнього вивчення, ми бачимо, що різні кари на єгиптян можна тією чи іншою мірою вважати розумно необхідними, та народ Бога тим більше повинен шанувати Того, Хто показав таку велику силу. Кажуть, що десять кар на єгиптян зайняли період часу в десять місяців. Очевидно, вони були частиною протистояння між богами Єгипту та Єговою, Богом євреїв.

Фараони вважали себе представниками бога Сонця, тоді як їхні раби, євреї, поклонялися великому невидимому, прихованому від очей Єгови. Тому коли Мойсей за Божественною вказівкою з'явився перед фараоном, він сказав, що Бог євреїв послав до нього слово і що ізраїльтяни повинні вийти з Єгипту, щоб поклонитися Йому. Фараон насмішкувато запитав: "Ким є цей Бог євреїв?" Це свідчило, що він Його не визнавав, а вважав могутнім бога Сонця єгиптян.

Мойсею було наказано представити знаки, які б засвідчили його повноваження як Божого представника. Відповідно до однієї з них він мав кинути свою палицю на землю і та мала перетворитися на змію. Це був знаменний знак, та фараон покликав своїх чаклунів, і вони показали таке ж вміння або щось схоже на нього. Дехто припустив, що вони зробили фокус, знаний в Індії, коли змію гіпнотизують і поступово вводять в заціпеніння, після чого вона стає схожою на палицю. Потім, звільнившись від гіпнозу, вона знову поводить як змія. Однак ми не впевнені, що чаклуни не зробили чогось більшого, бо інші наслідування вчинків Мойсея через Аарона вже не можна було приписати обману.

Яку силу вони використовували? Відповідаємо, що згідно зі Святим Письмом є два джерела таємної сили – Божественне й сатанинське. Безсумнівно, Бог протягом століть дозволяв сатані та грішним ангелам, званим демонами, проявляти велику силу. Інакше неможливо пояснити парасихологічні феномени, знані в Індії та останнім часом в Європі та Америці. Говорячи так, ми не звинувачуємо медіумів-спіритів у тому, що вони є свідомими слугами злих духів, які вдають померлих. Швидше ми виправдовуємо їх як цілковито обманених – сліпих проводирів сліпих, які щораз більше провадять світ під владу цих злих духів, стрімко збільшуючи число божевільних, яких вже нараховується одна особа на сто дорослих.

ПЕРЕТВОРЕННЯ ВОДИ В КРОВ

Кажуть, що кари почалися в червні і закінчилися наступного березня. Перша з них, перетворення води в кров, була майже такою ж дивовижною, як перетворення води у вино, яке наш Господь зробив у Кані. Деякі думають, що вони знайшли пояснення цього чуда. У нас немає підстави сумніватися, що одного дня ми цілковито знатимемо про те, як Бог використав Свою силу для вчинення такого

чуда, а також як Господь Ісус змінив на хімічному рівні воду у вино. Напевно це проста річ, коли б ми тільки знали, як її зробити. Весь виноградний сік на початку є водою і, проходячи хімічні зміни, перетворюється у вино. Наші вчені-хіміки щораз більше дізнаються про таємниці природи, і сьогодні додатки смаку плодів виготовляються так званими синтетичними методами. Дехто сподівається досить скоро виготовляти молоко таким шляхом (повний еквівалент коров'ячого молока) безпосередньо з трави.

Мандрівники розповідають, що ранньою весною, перед початком повеней, вони бачили, як води Нілу стають червоними мов кров. У цей колір вода забарвлюється через наявність у ній деяких мікроорганізмів. Коли би Бог вжив такий метод, щоб перетворити води Єгипту в кров або в щось схоже на кров, то фараонові, мабуть, були би знані такі зміни й раніше, і чудо, головним чином, полягало б у здібності Мойсея та Аарона добитись таких змін несподівано, за своїм наказом, і потім припинити їх. Наслідки були достатньо згубними, бо риба в річці загинула, а люди не могли пити воду. Та фараон і його двір продовжували поводитися несправедливо, відмовляючись відпустити євреїв.

Друга владна вимога Єгови, яка наказувала звільнити ізраїльтян, супроводжувалася погрозою покарати жабами. І так сталося. Земля кишіла жабами та ропухами, їх було повно на вулицях, на полях, у домах, у спальнях, у ліжках, у діжах з їжею – скрізь. Кажуть, що часом в Єгипті жаби плодяться у великих кількостях, але, мабуть, ніколи їх не було аж стільки, як цього разу. Це була знаменна річ. Та знову фараон, отримавши перепочинок, так і не переконався, що він бореться з Єговою. Знову він тримався несправедливого рабства. Чаклунам фараона якось вдалося відтворити перші дві кари, та це тільки збільшило труднощі. Вони не могли позбутися жаб. Фараон був змушений звернутись до Мойсея, кажучи: "Моліть Господа, щоб прогнав жаб".

Третьою карою була комашня. Д-р Меррінс каже: "Вираз «комашня», швидше за все, означає «кліщі», добре знані в Єгипті. Це маленьке створіння чіпляється до жертви, висисає кров і за кілька годин роздувається від розміру піщинки до горошини. У деякі пори здається, немовби порошок землі перетворився на кліщі. Купи жаб, які розкладалися, неминуче перетворилися на місця, в яких плодилися незліченні комахи". Він цитує

слова сера Самуеля Бейкера: “Я часто натрапляв на сухі пустинні місця, в яких було стільки кліщів, що земля буквально кишіла цими паразитами – найбільшими ворогами людини та худоби”. Чудо в цьому випадку полягало в розмноженні кліщів у нечуваній кількості та в найнесподіваніших місцях – не тільки в безлюдних місцях пустині, але по всьому Єгипті.

Варто зауважити, що перші три кари спіткали як ізраїльтян, так і єгиптян, натомість наступні кари, як Мойсей сказав заздалегідь, обминули ізраїльтян. Земля Гошен була захищена.

Покарання мухами, очевидно, було, як каже псалмист у цій лекції, покаранням різними комахами – мошкою, комарами, домашніми та кровосисними мухами. Нещасні єгиптяни потерпали від них, зносили справедливу відплату за власну несправедливість, тоді як ізраїльтяни були збережені під час цієї кари. Фараон пом'якшав і промовив: “Я відпущу вас... Тільки далеко не віддаляйтесь, ідучи”. Та коли Боже милосердя забрало кару, він знову зробив своє серце твердим. Зрештою, він сумнівався, чи ці труднощі були якимось особливим покаранням від Господа, тож не дозволяв ізраїльтянам іти.

КАРА НА ХУДОБУ

Далі прийшла кара на худобу. Це була жахлива моровиця (від лат. morior – помирати) – хвороба, яка чимось нагадує ящур, який кілька років тому приніс захворювання та смерть худоби по всьому світу. Ізраїльтяни вирощували худобу і випасали її, однак цей падіж обминув землю Гошен, даючи свідчення про Божу опіку, “щоб ти знав, що Я Господь посеред землі”. Матеріальні збитки від падежу були, мабуть, величезні.

Тоді прийшла кара прищів та гнояків. Уявіть собі народ, від царя до простого слуги, покритий огидними чиряками!

Сьомою карою була буря, град і огонь: “І спустив Господь громи та град, і впав огонь на землю” (Хом.). Це була страшна буря: “І був град,

і огонь горів посеред тяженого граду”, “Господь дощив градом на єгипетську землю”. Врожай був знищений, а майно зазнало шкоди.

Восьмою карою були полчища сарани. Вони, мабуть, нагадували справжнє лихо у вигляді нашествия польових коників, яке кілька років тому принесло спустошення в Канзас та Небраску. Велетенські полчища сарани і раніше прилітали в Єгипет з Нубії. Вони вкривали землю на милі довкола, інколи товщиною до п'ятнадцяти дюймів. Нешкідлива сама в собі, сарана є ворогом, якого важко позбутися, який поїдає всю зелень, перш ніж полетить геть. Посеред цього лиха фараон признався у своєму гріху і попросив пробачення. Та як тільки небезпека минула, він знову зробив жорстоким своє серце, щоб чинити наперекір Господу і Його праведності. Успіх неправедності та сподівання мати користь з неї в майбутньому підштовхнули його до зухвалого протистояння силі, яку він вважав Силою Всемогутнього.

Дев'ятою карою була темрява над усією землею. Вона, очевидно, дещо нагадувала лондонський туман, коли нічого не видно, а ліхтарі малоприматні, під час якого трудова активність переважно завмирає. Ця темрява могла бути викликана піднятим у повітря пилом, як деякі вважають, або ще тисячею способів, які Всемогутній може обрати. Однак земля Гошен, яку замешкували ізраїльтяни, становила виняток, і це було ще одним доказом для фараона, що він має діло з Богом Ізраїлю.

Глибоко вражений, фараон цього разу поступився більше, ніж раніше, дозволивши народу піти з дітьми, хоча попередив, щоб вони залишили отари та стада в Єгипті. Коли ця пропозиція отримала відмову, він наказав Мойсею йти геть від його обличчя і більше не з'являтися під загрозою кари смерті. На цю погрозу Мойсей незворушно відповів: “Правду сказав ти: «Вже не бачитиму лица твого»”. Наступна кара, як було відомо Мойсею, мала бути останньою, і від неї жорстоке серце фараона мало поступитися.

R5271 (1913 p.)

ВСЕМОГУТНІЙ ЗБЕРІГ, ОБМИНУВ ІЗРАЇЛЬ

2 Мойсея 12: 21-31

*“Син Людський прийшов не на те, щоб
служили Йому, а щоб послужити і душу
Свою дати на викуп за багатьох”
(Матвія 20: 28).*

Християни говорять про юдейську Пасху як про звичай і пережиток минулого, в якому вони особливо не зацікавлені. А все тому, що значення Пасхи загалом є незрозумілим. У

дійсності християнин більше зацікавлений Пасхою, ніж юдей. Але є один аспект, у якому весь світ зацікавлений нею, і про це ми поговоримо в сьогоднішньому дослідженні.

Десятою карою, посланою на єгиптян за їх постійну несправедливість до євреїв, була смерть їхніх первородних. У кожному єгипетському домі була смерть, до того ж помирав цвіт їхніх сімей – первородні син чи дочка. Легше уявити собі жах тієї ночі, ніж виразити його словами.

У Писанні смерть завжди виступає як ворог людини, як покарання за гріх. Смертний вирок був виданий нашим першим батькам з причини гріха, а через них, за законами спадковості, передався всім їхнім дітям – людському роду. Ми всі помираємо, і Біблія говорить, що єдина надія порятунку від смерті полягає у факті, що Бог хоче цього, що Він подбав про задоволення Своєї Справедливості через смерть Ісуса, “Праведного за неправедних”. А ще вона говорить, що великий засіб порятунку від гріха й смерті незабаром має бути застосований для людства. Під час Царювання Месії вирок смерті буде скасований, прокляття буде усунене, і вже не буде стогону, плачу й вмирання.

Своєю чергою усунення прокляття (смерті) означатиме запровадження благословення життя через прославленого Відкупителя. Він стане Життєдавцем для всіх тих, які після здобуття повного світла приймуть Божественну ласку з Його рук. Почнеться процес воскресіння для повного відродження всіх охочих і слухняних людей до славної досконалості батька Адама й до привілею вічного життя.

Отже, те, що Бог навів тієї ночі на єгиптян, було просто тим самим покаранням, яке тяжіє над усім людством шість тисяч років. Кара полягала не стільки в смерті, скільки в її раптовості. Первородні лягли спати в доброму здоров’ї, а перед ранком вже були мертвими, бо вирок смерті прийшов на них більш несподівано, ніж це було б за інших обставин. Вони заснули.

Ця кара не торкнулася домів ізраїльтян. Всемогутній обминув, зберіг, захистив їхніх первородних. Звідси назва Пасха (євр. Песах – обминати – ред.). Згідно з Божественною заповіддю, ізраїльтяни запровадили щорічне святкування цієї історичної події. Кожний ізраїльтянин, святкуючи Пасху, показує свою віру в Бога й своє довір’я до цього запису про

Божественне визволення його предків, а якщо це не так, то він просто обманює, бо іншого значення вона не має.

СПРАВЖНЄ ЗНАЧЕННЯ ПАСХИ

Ці події, коли Ізраїль обминула кара, були алегоричними. Як образ вони представляли життєві обставини Божого Вибранця – Духовного Ізраїлю. Варто зауважити, що Духовний Ізраїль – це громада святого Божого народу, зібраного зі всіх народів і всіх віровизнань – юдеї, римляни, французи, британці, з “всякого народу, племені, язика і народності” (Дерк.). Головні члени Духовного Ізраїлю вийшли з природного Ізраїлю, але жоден народ не може претендувати на виняткові права. Це вибраний клас, що обирається не за національними ознаками, ані за якимись іншими перевагами, крім переваг характеру.

Ця громада Духовних ізраїльтян була представлена в первородних Ізраїлю, тілесного Ізраїлю, яких обминула кара тієї ночі. Наступного ранку всі відділи Ізраїлю вирушили в дорогу під проводом первородних, які згодом були представлені в поколінні священників, що зображувало Царське Священство, Царським Первосвященником якого є прославлений Месія. Незабаром Він і Його “Церква Первородних” (Євр. 12: 23, Хом.), прославлена участю в Його воскресінні (Першому, Головному Воскресінні), займе становище слави й влади Месіанського Царства для благословення всіх бажаючих повернутися до згоди з Богом.

У минулому дослідники Біблії мало розуміли Боже Слово. Поступово, у світлі сьогоднішніх привілеїв, вони починають оцінювати факт, що вона представляє таку довжину, ширину, висоту й глибину Божественної Любові, Мудрості й Сили, про яку вони раніше навіть не мріяли. Тепер вони бачать, що коли Господь говорить про Церкву Первородних, то дає зрозуміти, що збирається мати ще інших синів, а ці є лише першими. Так само як первородні Ізраїлю, яких обминула кара, не були єдиними врятованими з єгипетського ярма, так і Церква Первородних не одна буде спасенною від ярма гріха й смерті, представленого в єгипетському ярмі. Навпаки, збереження Первородних означає визволення решти.

Вирази “ніч” і “ранок” також мають своє значення в позаобразі. Біблія показує, що шість

тисяч років, в яких Гріх і Смерть панували й полонили багатьох, які бажали бути праведними перед Богом, є часом ночі. Протягом цієї ночі Божий народ все більше зазнавав гніту з боку сатани та його слуг, представлених у фараоні та єгиптянах. Це була довга ніч шести тисяч років, про яку пророк говорить: “Буває увечері плач, а радість на ранок” (Пс. 30: 6).

Згаданий ранок буде зорінням великої позаобразної Суботи, Сьомого Тисячолітнього Дня. Тоді Месія та Його Церква Первородних, переведених від смерті до життя Божественною Силою, будуть наділені славою Царства, і почнеться велика праця благословення всіх тих, хто бажає прийти до згоди з Богом.

Нова Епоха настільки відрізнятиметься від нинішньої, що вона образно названа Днем у порівнянні з темрявою теперішнього часу, який представлений як ніч. У той день Царства Месії Він буде великим Царем – Князем Світла. Тоді Князь Темряви буде зв’язаний. Протягом славної тисячолітньої Епохи відділи людства, які бажатимуть прийти до згоди з Богом, стануть ізраїльтянами й поступово будуть ведені позаобразним Мойсеєм до досконалості відновленого Раю. Тільки небажаючи та неслухняні не зможуть досягнути повного відновлення всього того, що було втрачене Адамом через непослух в Едені й відкуплене смертю Ісуса на Голгофі.

“МІЙ ПЕРВЕНЕЦЬ – ІЗРАЇЛЬ” (Хом.)

Оскільки будь-яке благословення, будь-яке визволення з-під влади Гріха й Смерті було Божою благодаттю, а не зобов’язанням перед Справедливістю, Він мав повне право вирішити задалегідь, що благословення, які Він збирався послати, мають дійти до людства через Насіння, або дітей, Авраама. Він про це заявив виразно, але непрямо. Цього не зауважили юдеї, але Господь вказав, що Авраам матиме два різні насіння: одне – Небесне, а друге – земне. Ось Його слова: “Розмножу потомство твоє, немов (1) зорі на небі, і немов той (2) пісок, що на березі моря”.

Бог не пояснив цього Авраамові, але зараз ми бачимо значення цієї риси Обітниці. Зорі представляють Небесне Насіння Авраама – Месію та Його Церкву, символічно названу Його Нареченою. Пісок на березі моря (якого дуже

багато), представляє величезну кількість тих, хто в кінцевому результаті буде спасений від гріха й смерті та повернеться до Божественної ласки й вічного життя в Месіанському Царстві Духовного Насіння, “Церкви Первородних” (Хом.). Але Бог ані не забув, ані не відмовився від Своєї ласки для природного насіння Авраама, вибираючи Духовне Насіння, бо їм був даний перший привілей, тобто можливість, і з них були зібрані перші члени цього Духовного Ізраїлю – Духовного Насіння Авраама. Про них св. Павло говорить: “А коли ви Христові, то ви Авраамове насіння й за обітницею спадкоємці”, – за обітницею, даною Авраамові, що в цьому його Духовному Насінні все людство отримає Божественне благословення, усунення прокляття гріха й смерті (Гал. 3: 29; Об. 21: 4, 5; 22: 3).

А ще Писання показує, що після того, як Духовний Ізраїль буде довершений через перемену від земної природи до Небесної, Божі благословення знову почнуть сходити на природне насіння Авраама. Таким чином, Боже провидіння стосовно духовних привілеїв було спочатку для юдея, і теж буде спочатку для юдея щодо земних привілеїв – Реституції до людської досконалості (Рим. 11: 25-33; Дії 3: 19-21).

ПЕРВОРОДНІ, ЗАХИЩЕНІ КРОВ’Ю

Не можна не зауважити того, що Божественна милість до первородних Ізраїлю була не без крові. Насправді, як показує св. Павло, вся лекція Писання Старого Завіту полягає в тому, що “без пролиття крові немає відпущення” гріхів. За Божественним велінням ізраїльтяни виявляли свою віру в Господа тим, що брали однорічне ягня без вади, вбивали його, окроплювали кров’ю одвірки й дверні перекладки своїх домів і споживали м’ясо всередині.

Як Пасха була образною, так і образним було ягня й покроплена кров. Ягня представляло Ісуса, Божого Агнця – безвадного, чистого, святого, незлобливого, невинного. Його смерть була не за власні гріхи, а за гріхи людства. Також важливо зауважити те, що Христос помер не тільки за Церкву, але, як стверджує Святе Письмо, за гріхи цілого світу. Церква становила лише малу частину світу, тобто частину, якою були Первородні. Апостол Яків говорить (1: 18, Гиж.), що ми є певним першопочатком

творинь Бога. Церква обминається вночі, вона врятована в особливий спосіб й раніше від інших, але ніхто не може бути збереженим без заслуги Крові. Те, що Кров покриває не тільки

Первородних, показано у факті, що в образі вона була покроплена не тільки на первородних, але й на дім, який вказує на Дім Віри.

R5272 (1913 p.)

“ЦЕ БУЛИ ОБРАЗИ”

“А сталося це, щоб нам бути прикладом [гр. тирої – образами], щоб ми лихого не пожадали, як вони пожадали [образний Ізраїль]... Та все це сталося з ними як приклад [гр. тирої – образи], написано ж на науку нам, що дійшли до повноти [гр. теле – кінців] віків. Тож, коли комусь здається, що він стоїть, нехай уважає, щоб не впав!”
(1 Коринтян 10: 6-12, Хом.).

Слова апостола Павла мають велику вагу для кожного читача цього журналу. Вищезгаданий текст навіть у нашому перекладі є дуже міцним, дуже переконливим, але його переконливість стає ще більшою, коли ми зауважуємо, що в грецькій мові вжито слово “образ”, адже образ є точним зразком позаобразу, який має більший масштаб.

Сила цього вислову збільшується тоді, коли ми зауважуємо, що мова йде про кінці, або жнива, віків. Апостол жив у Жниві Юдейського віку, а ми віримо, що живемо в його позаобразі – Жниві цього Євангельського віку. Крім того, грецькою мовою слова апостола вказують на випробування, особливий тиск, що пов’язані з цими Жнивами. Такий самий тиск і таке саме випробування, яке, як нам відомо, було для юдейського народу за днів св. Павла, є для християнства в наш день – у Жниві, у Кінці цього Євангельського віку.

Буквально св. Павло сказав: “Вони написані для застереження нам, на кого Кінці Віків чинять тиск”. В іншому місці згаданий апостол переконує стосовно того ж часу: Божий народ повинен одягнути “повну Божу зброю” в цей “день злий”, щоб змогти вистояти (Еф. 6: 13). Він припускає, що в цьому жнивному часі дехто з нас може почуватися надто самовпевненим, а тому недостатньо пильним і уважним. Св. Павло застерігає: “Тож, коли комусь здається, що він стоїть, нехай уважає, щоб не впав”. Слово “тож” з 12 вірша пов’язує цю небезпеку падіння зі спотиканнями й падіннями Ізраїлю, які, за словами апостола, є “нам образами”.

ПРИПУЩЕННЯ ІНШОГО БРАТА

Один дорогий брат у Правді досить широко написав нам про п’ять різних подій, які апостол згадує як “образи” для нас. Вивчаючи їх з великою пильністю цей брат вважає, що бачить їх подвійне виконання в цьому жнивному часі. Він зауважує нашестя Дарвінізму на Божий народ, яке відповідає нашестю перепелиць на ізраїльтян, які прагнули м’яса, а не манни. Вчення Еволюції нехтують твердженням Біблії про гріхопадіння людини, про Ісусову працю відкуплення, про кінцеве благословення світу через Його Царство, даючи людям замість нього світські доктрини як релігійний харч, зокрема погляд, що людина еволюціонувала з тварини завдяки внутрішнім природним силам. Ця спокуса для християнства призвела до великих відхилень, і через неї багато хто втратив свої духовні надії і навіть духовне життя.

Другою спокусою, показаною в поклонінні золотому тельцю, брат вважає поклоніння собі й своїм вчинкам, яке особливо проявляється в русі Вищої Критики, в якому релігійні керівники, відверто самозакохані, представляють людям продукт свого інтелекту як предмет поклоніння, замість того щоб вважати Єгови, представленого у біблійному Плані як Досконалого в Мудрості, Справедливості, Любові й Силі, гідним поклоніння. Також поклоніння грошам, на його думку, викликане занехаянням поклоніння правдивому Богу. Ця спокуса призвела до значної духовної шкоди й смерті.

Третя спокуса, яку він також пояснює символічно, розуміючи її в значенні невластивого поєднання духовних і дочасних, істинних і фальшивих речей, представлена в тенденції поєднувати релігію із задоволенням та здобуванням грошей, а також у схильності поєднувати різні релігії з політикою. На його думку, це теж сильно ослабило духовність у християнстві.

Четвертим випробуванням, яке апостол називає “спокушуванням Христа”, був бунт проти Мойсея, який представляв Христа. Народ хотів іти навпростець через Едомську землю, щоб увійти в Обіцяну Землю, натомість Мойсей скерував їх обхідним шляхом через пустелю. Наш брат бачить у цьому образі те, як сьогодні в усіх номінальних церквах виникла опозиція до вузького шляху самопожертви (шляху через пустелю до Ханаану Відпочинку) – бажання скоротити дорогу, захопитись утіхами теперішнього життя та спільністю зі світом. Ця спокуса представлена в офіційному скасуванні обмежень у християнській поведінці, через що серед християн стало популярним відвідувати театри, читати романи, ставати гравцями, світськими людьми, громадськими й політичними реформаторами, вважаючись найвищим зразком християнських працівників.

Є нарікання на “вузький шлях” учнівства, нарікання на голос Господа через Писання та на всіх тих, які йдуть пустелею, слідами Ісуса, які вчать інших так робити. Вогняні вужі покусали багатьох таких незадоволених. Багато захворіли через ці укуси, і тільки визнання дієвості крові Відкупителя може спасти їх для вічного життя. Дяка Богові за те, що багато з них матимуть додаткову можливість звернутися до Ісуса, крім тої, що дарована в теперішньому житті!

Наш брат вважає, що виконання п'ятого образу випробувань та іспитів цього періоду Жнива відбувається саме зараз, і воно стане набагато суворішим випробуванням і означатиме духовну смерть багатьох. Він схильний пов'язувати його виконання з публікаціями ВАРТОВОЇ БАШТИ й поширеними наріканнями на них як Божих речників.

Брат вважає, що у всіх цих наших “образах” згадується не тільки номінальне християнство, але й особливим чином ті з Божого народу, які розуміють і вважають час, у якому ми живемо, часом Жнива, які приймають “харч у пору” (Кул.), передбачений зараз для Дому Віри. Немає потреби доповнювати пояснення брата цих перших чотирьох спокус (випробувань) у їх виконанні стосовно праці Жнива й публікацій ВАРТОВОЇ БАШТИ. Тому ми тільки трохи доповнимо його погляд на п'яте з цих випробувань, яке стосується теперішнього жнивного часу й написане нам для застереження як “образи”.

“ОБІТ”, ПРЕДСТАВЛЕНИЙ У КИТИЦЯХ

У 16 розділі 4 Книги Мойсея детально описане п'яте з того, що “написано ж на науку нам” як “образи”. Наш брат доводить, що опис насправді починається з останніх чотирьох віршів 15 розділу 4 Книги Мойсея. Там Господь звелів Мойсеєві такими словами: “Промовляй до Ізраїлевих синів, та й скажи їм: Нехай вони зроблять собі кутаси на краях своїх одеж, вони й їхні покоління, і дадуть на кутаса поли блакитну нитку. І буде вона вам за кутаса, – і будете бачити його, і пам'ятатимете всі Господні заповіді, і виконаєте їх, і не будете оглядатися за серцем своїм та за очима своїми, за якими йдучи, ви зраджуєте, щоб згадували ви та виконували всі Мої заповіді – і будьте святі для вашого Бога” (4 М. 15: 38-40).

Брат вказує на те, що слово, перекладене як “кутас”, – це єврейське слово “tsitsith”, яке означає “китиця”. Юдеї дотепер дотримуються цього наказу. Вони одягають на голе тіло священний одяг, завдовжки кілька дюймів, – на груди й спину, із діркою посередині для голови, що дуже нагадує одяг, який носили священики. На краях цієї священної одежі вони причіпляють китиці, перев'язані блакитною ниткою. Це символізує “Святе Господеві” (Хом.).

Пояснюючи це, брат висуває припущення, що йдеться про нову заповідь, раду, яку дав Мойсей – Господній речник, і що саме вона призвела до бунту Корея, Датана, Авірона й Она та ще двохсот п'ятдесяти начальників громади Ізраїлевої. На перший погляд, вони збунтувалися не проти Бога, а проти Мойсея, але насправді вони виступили проти Бога, бо Мойсей виконував всього лиш функцію Його речника.

З цього приводу брат висуває думку, що “Обіт Господеві”, запропонований на сторінках ВАРТОВОЇ БАШТИ, покликаний сприяти святості й допомагати пам'ятати Господні заповіді, був представлений Господньому народу у 1908 році. Так, Обіт не був даний як заповідь від Бога, а лише як пропозиція того, що може допомогти Духовним Ізраїльтянам у їх намаганні зростати в благодаті, знанні та любові, у святості й у прихильній спільності один із одним, пам'ятаючи щоденно один про одного та про інтереси Праці біля Престолу Небесної Благодаті. Очікувалося, що пропозиція чогось для духовної користі та для захисту в цей “день злий”, коли стоїть

питання, “хто встояти може”, викличе щирий відгук в усіх, хто є “справді ізраїльтянами”.

Після того як Мойсей передав вказівки від Господа стосовно кутасів тощо, на подив багатьох відразу виник бунт серед левитів (серед посвячених) на чолі з Кореєм. Гамір, очевидно, стосувався питання святості: “Двісті й п’ятдесят мужів ізраїлевих синів, начальники громади, закликвані на збори, люди вельможні... зібралися вони на Мойсея та на Аарона, та й сказали до них: «Досить вам, бо вся громада – усі вони святі, а серед них Господь! І чому ви несетеся понад зборами Господніми?»” (4 М. 16: 2, 3).

Цей образ може мати наступне застосування: якщо в нашому “образі” “кутаси”, перев’язані блакитною ниткою (4 М. 15: 38), представляють Обіт, то ми дивимося на нього як на засіб благодаті, як на допомогу в нагадуванні про всі заповіді Господа, щоб виконувати їх і “не ходити за серцем нашим і очима нашими” (Гиж.). Обіт – це пропозиція, щоб ми пам’ятали Божі заповіді й не ходили за власним плотським серцем, ані за власним розумом, але щоб пам’ятали й виконували всю Божу волю та вимоги, щоб прославляли нашого Бога. Бунт Корея, Датана, Авірона й Она та двохсот п’ятдесяти начальників громади в образі представляв протистояння, яке виникло проти Господньої жнивної праці, що виконується зараз через цей журнал і Товариство Вартової Башти, виступивши проти запропонованого Обіту: “Ви на себе забагато берете, адже вся громада усі вони святі”. Отож, навіть ви підносите так високо мірило Господнє? Чому піднімаєте так високо мірило праведної поведінки в думці, слові та в ділі?

МОЙСЕЙ ДАРЕМНО ПЕРЕКОНУВАВ

Про те, як Мойсей благав, як переконував і як його осуджували, описано в 4 Книзі Мойсея 16: 35. Також там описаний кінцевий результат: Корея, Датана, Авірона та їхні сім’ї поглинула земля, розступившись під ними, а двісті п’ятдесят чоловік були знищені вогнем. Це може означати, що бунтівники, які вдавали з себе святих, отримали осуд від Господа, і певним чином (в позаобразі) втратять своє духовне життя: можливо, через те, що їх поглине, тобто захопить, світськість, бізнес тощо. Пояснюючи, брат припускає: взяття кадилиць і принесення кадила – що й робили ці люди – зображує видання

багатьох брошур і памфлетів як приношення кадила Богові тими, хто виступає проти нас.

Аарон стояв посеред тих, хто приніс кадилицьниці, зі своєю кадилицьницею та кадилом, і тільки його приношення було прийняте. Брат також звертає нашу увагу на результат цієї справи, який, на його думку, може певною мірою ще належати до майбутнього.

Замість того щоб визнати Справедливість Господа в Його поведженні з тими, хто збунтувався проти Його Божественного розпорядку, сини Ізраїлю осудили Мойсея та Аарона за смерть Корея, Датана й Авірона та двохсот п’ятдесяти чоловік, які провинилися, повністю ігноруючи ставлення Господа до цієї справи (17: 6). Багато з них зібралося проти Мойсея та Аарона, нарікаючи: “Ви повбивали Господній народ!” В результаті Господній гнів упав на тих, хто нарікав. Серед них розпочалася морова кара, внаслідок чого загинуло чотирнадцять тисяч сімсот чоловік. Решта врятувалася завдяки тому, що Аарон швидко побіг поміж народ, який постраждав, із святим, приємним кадилом. Брат припускає, що ця кара була наступною після п’яти найбільш нищівних кар, і що це та частина, на якій апостол особливо наголошував, кажучи: “Це нам було прикладом [образами]”. “Ані не нарікайте, як деякі з них нарікали, і загинули від погубителя”.

УРОКИ, ЯКІ МИ МОЖЕМО СМІЛИВО ВЗЯТИ ДЛЯ СЕБЕ

Не обов’язково підтримуючи кожен пункт викладеного вище, ми мусимо сказати, що деякі аспекти цих “образів” нам досить логічно підходять до запропонованих пояснень. Та навіть не дивлячись на ці образи і наведене чи будь-яке інше пояснення, ми знаємо, що живемо в “годину спокуси” (Об. 3: 10), в “дні злomu”, в якому цей Вік буде поглинутий Новою Епохою. Ми точно знаємо, що “суд розпочинається від Божого дому”. Ми точно знаємо, що в кінцевому результаті він має поширитися на все християнство. Якщо суд (тобто випробування, вогняне випробування) світу означатиме для нього “час утиску, якого не було від існування люду”, то він, безперечно, означатиме час вогняного випробування для Дому Віри, з якого починається. Виникає питання: “Хто може встояти?” Відповідь: святі – освячені в Христі Ісусі.

Дух бунту проти всіх законів, правил, норм (людських і Божественних), здається, витає в повітрі, яким ми дихаємо. Тому для Божої дитини це час шукати миру й набувати його, наскільки можливо, зі всіма, поводячись як миротворці, а не як заколотники. Це час, коли в багатьох виникає прагнення приносити кадило, яке Господь не доручав їм приносити. Дух амбітності, конкуренції та бажання бути найбільшим серед Господнього народу – один із найнебезпечніших ворогів Церкви не тільки для тих, ким керують, але й для тих, які будуть керівниками й учителями. Ось урок для кожного

з нас: “Тож покоріться під міцну Божу руку, щоб Він вас Свого часу повищив”.

І ще один урок: відданість Богові означає, що ми пам’ятатимемо про Його нагляд над справами Своєї Церкви, й про Його компетентність у всьому, за що Він береться. Значить, вірні та слухняні мусять з обережністю підходити до того, ким бути чи що робити, творити чи ламати, у всьому, що пов’язане з працею Господа. Вони повинні все більше сподіватися і шукати Божественного керівництва у всіх своїх справах, а також у справах Церкви Христа.

R5267 (1913 p.)

ЗАЛЕЖНІСТЬ ДУХОВНОГО ЗОРУ ВІД ЧИСТОТИ СЕРЦЯ

“Очистьтеся ви, що носите посуд Господній” (Ісаї 52: 11).

Господній посуд у Наметі, а також у Храмі, був посудом, який використовували у священному служінні на Подвір’ї, у Святині та Святому Святих. Він складався з гачків, кадильніці, горщиків зі щипцями для знімання нагару, кропельниць, келихів – різних дорогоцінних речей. Той, який використовували у Святині та Святому Святих, був зі золота, а той, який використовували на Подвір’ї, був із міді.

Єдиними, кому взагалі дозволялося мати справу з цим посудом, були особи з посвяченого класу. Священики використовували його в Святині та Святому Святих під час деяких частин служіння, натомість під час менш важливих служінь його закривали, і тоді його носили в руках левити. Отже, посуд брали в руки тільки священики та левити. Вони повинні були очиститися перед виконанням праці. Для цього вони обмивалися. Кожен, хто носив цей посуд, мав очиститися, образно обмитися від гріха.

У позаобразі наш Господь є великим Первосвящеником. Найбільш вірні Його послідовники в Божих очах вважаються Священством і є на випробуванні, щоб було видно, чи вони стануть священиків у славі. При цьому всі посвячені мають одягу Христової праведності. Той, хто не зодягнувся у праведність Христа, хто не виправданий таким чином у Божих очах, не може мати нічого зі святими речами – дорогоцінними правдами.

Позаобразне значення перестороги з боку пророка у нашому вірші полягає в тому, що оскільки в образі Бог вимагав, щоб все було чистим, ми теж зобов’язані бути чистими, чистими серцем: “Блаженні чисті серцем”. Зараз наша плоть є недосконала. Коли ми увійшли в Христа, ця недосконалість плоті, як сказано, була вкрита чистою, білою одежею, що представляє праведність, заслугу Христа. Ми повинні перебувати в Ньому. Доки ми знаходимося в плоті, ми повинні мати на собі Одежу Христової Праведності, щоб бути чистими.

Більше того, як від священиків вимагалось тримати одягу чистою, так і ми застережені позбутися усілякої нечистоти плоті і берегти нашу одягу чистою. Нам сказано, що Церква буде без плями, чистою (Еф. 5: 26, 27). А якщо ми дивуємося, як це можливо, то Святе Письмо пояснює. Ми були очищені від гріхів минулого, коли отримали цю одягу, а це означає також, що Бог подбав про наступне очищення від усіх гріхів, які ми маємо внаслідок слабостей, спокус, неминучих невдач. Та ніщо в цьому задумі не вказує на очищення від свідомого гріха.

ВАЖЛИВІСТЬ ЧИСТОТИ СЕРЦЯ

Як Нові Створіння, ми не можемо добровільно грішити і при цьому залишатися Новими Створіннями, бо Нове Створіння представляє розум Христа, який є святим. Усі можливі слабості та недоліки треба приписувати плоті, і всі вони вкриті Одежею Христової Праведності. Ми наближаємося до Престолу Небесної

Благодаті і знаходимо благодать для своєчасної допомоги.

Контекст, здається, дозволяє застосувати цей вірш до теперішнього часу. Він стосувався днів нашого Господа, Який був святий, незлобивий, невинний. Він стосувався днів апостолів, бо всі вони мали бути чистими. Один Юда, нечистий, пішов на власну загибель. Віримо, що він пішов на другу смерть, бо не зміг використати даних йому нагод.

Якщо Юда міг зазнати невдачі, то можемо і ми – тією чи іншою мірою. Як він був позбавлений Божественної служби через нечистоту серця, любов до грошей і т. п., то ми можемо бути певні, що всі, хто не є чистий серцем, будуть позбавлені цієї служби. Як ніхто не може увійти в цю службу, не маючи чистого серця, так само кожен, стаючись нечистим, буде позбавлений її.

Ілюстрацією цього є випадок з Ананією та Сапфірою, які втратили зв'язок зі священством через свою любов до грошей і намагання ввести інших в оману.

Бачимо це також у випадку ворожбита Симона та інших, згаданих у Новому Завіті. Хтось може мати занечищене серце, тоді як інші про це не знають. Як дає зрозуміти Святе Письмо, когось можуть вельми поважати люди, та він може не мати поваги в Божих очах. А може бути так, що люди когось не дуже поважають, та його поважає Бог. “Світ нас не знає тому, що Його не пізнав” (1 Ів. 3: 1).

НИНІШНІ ПРОТИВНИКИ ПРАВЕДНОСТІ

Безперечно, деякі, займаючи трибуну, можуть вважати себе справжніми служителями Бога, і такими їх можуть вважати інші, які не мають поваги до Його Слова. Нам сказано, що деяких служителів сатани вважають служителями Бога (2 Кор. 11: 13-15; Об. 2: 2; 3: 9). Дехто з них заявляє, що вони не мають ні віри, ні Бога. Дехто стверджує, що Богом є лише бог природи. Інші, натомість, кажуть, що вони вірять у Бога, але не вірять у Святе Письмо.

Ми не можемо припустити, що вони в якомусь значенні носять посуд Господнього Дому. Мабуть, вони ніколи так і не носили цього посуду, або, можливо, робили це, але потім потрапили в неправду, полишили стан Подвір'я цілковито, стали ворогами хреста Христового

(Фил. 3: 18). Апостол згадує про тих, які тримали (гр. katecho) Правду в неправедності. У цьому вірші слово “тримали” використовується не в значенні утримувати Правду, а в значенні гамувати її (Рим. 1: 18).

В іншому Посланні апостол говорить, що деякі проповідують Христа зі суперництва (Фил. 1: 15, 16), але тут він жодним чином не згадує тих, хто носить посуд Господнього Дому. Здається, він згадує про тих, які не пізнали Христа, та при цьому звертали увагу на факт, що Христос є; що вони чули, що так казали інші – що Христос є, так само як сьогодні деякі більшою чи меншою мірою звертають увагу на окремі риси Правди. Ми не думаємо, що вони в якомусь значенні слова носять посуд Господнього Дому, радше – займають проти-лежне становище.

Уривок, з якого взятий наш вірш, здається, показує, що ті, хто носить посуд Господнього Дому, матимуть особливий авторитет та вплив у теперішньому часі. Це показано у виразі: “Які гарні на горах ноги благовісника, що звіщає про мир, що добро провіщає, що спасіння звіщає, що говорить Сіонові: «Царює твій Бог!»” (Іс. 52: 7). Ці слова, мабуть, можна застосувати зараз у тому значенні, в якому було неможливо застосувати колись раніше, адже час для царювання Царства практично настав, і час для цього Божого Послання вже поряд. Віримо, що Боже Царство є в процесі побудови, і зібрання святих є в процесі закінчення. Зі завершенням цього класу настане інавгурація Царства.

Контекст також показує, що близько час, коли це Послання буде проповідуватися кожному створінню. Віримо, що це виконується вже навіть зараз. Багато хто бачить реституцію всіх речей і славний наслідок Божественного Плану. Тому всі, хто хотів би зайнятися представленням цього Послання, мають пересторогу бути чистими.

ЧИСТОТА СЕРЦЯ Є МІШЕННЮ ДЛЯ ВОРОГА

Святе Письмо скрізь наголошує, що у світі діють несприятливі впливи, які ведуть до забруднення Божого народу. Він має, звичайно, вдосталь спокус внаслідок слабості плоті, які доводиться, так би мовити, перемагати. Та Святе Письмо говорить, що це ще не все, з чим йому треба воювати. Є ще грішні ангели, які

діють через окультні впливи, маючи на меті осквернити перш за все клас святих. При цьому вони прагнуть осквернити всіх.

Чим чистішою є особа, тим більше певності, що вона буде мішенню. Чи ви зауважили, що птахолови полюють більше на строкатих птахів, аніж на інших? Так і всі, які носять посуд Господнього Дому, є особливими мішеннями для вогняних стріл лукавого. Отож ми повинні воювати зі світом, плоттю та противником. Ті, які є в правильному стані серця, є чистими в серці, наполегливими як Господні діти, пильнують, щоб берегти свою одягу чистою. Якщо вони не пильнуватимуть, то напевно осквернять свою одягу. Сатана особливим чином намагається доторкнутися до них, і ми знаємо, що кожна

річ, до якої він доторкнеться, стає брудною. Той, кого лукавий торкається, зазнає певної шкоди. Та перш ніж він торкнеться такої особи, у ній є певна міра вини.

Суть у тому, що наскільки хтось стає забрудненим, нечистим, настільки він не надаватиметься до того, щоб йому був довіреним посуд Господнього Дому. Можливо, весь Божий народ може сказати з власного досвіду, що він дещо знає про це. Безсумнівно, всі Господні діти мають досвід того, що наскільки їхні серця є чистими, є чистим і їхній духовний зір. А наскільки вони полишають цю чистоту, настільки матимуть щораз менше нагод служити – носити посуд Правди.

R5258 (1913 p.)

ОСОБИСТЕ ЗАВОЮВАННЯ НАШОЇ СПАДЩИНИ

*“Тільки будь дуже сильний та відважний”
(Ісуса Навина 1: 7).*

Слова нашого вірша були звернені до Ісуса Навина, провідника Ізраїлю після смерті Мойсея. Він особливо потребував цих слів підбадьорення. Ізраїльтяни були твердошиїм родом. Тому будь-кому було важко бути їхнім провідником. А ще було надзвичайно важко тому, що з ними багато років був Мойсей. Меншій людині завжди важко зайняти місце більшої.

У деяких відношеннях було легше вести Ізраїль, доки люди тільки сподівалися увійти в Обіцяну Землю і ще не увійшли в неї. Протягом сорока років у пустелі вони навчилися покладатися на Господа. У кількох коротких словах ми дали виразне уявлення про Господній спосіб поведінки з Його народом під час цих сорока років. Мойсей, нагадуючи людям боятися і любити Господа, перераховує випадки, коли вони провокували Його, і говорить, що вони заволодіють Землею, додаючи: “І будеш пам’ятати всю ту дорогу, що Господь, Бог твій, вів тебе нею по пустині ось уже сорок літ, щоб упокорити тебе, щоб випробувати тебе, щоб пізнати те, що в серці твоїм, чи будеш ти держати заповіді Його, чи ні. І впокорював Він тебе, і морив тебе голодом, і годував тебе манною, якої не знав ти й не знали батьки твої, щоб дати тобі знати, що не хлібом самим живе людина, але всім тим, що виходить із уст Господніх, живе людина. Одяга твоє не

витиралася на тобі, а нога твоє не спухла от уже сорок літ. І пізнаєш ти в серці своїм, що, як навчає чоловік сина свого, так навчає тебе Господь, Бог твій” (5 М. 8: 2-5).

Ізраїль під час мандрівки мав дуже мало битв. Кілька малих сутичок було з амалікітянами, та в цілому він зазнав зовсім мало горя, проте бунтував проти Господа та Мойсея, до того ж не раз. Тепер їхні вороги осілися в Землі Ханаан, і потрібно було сили та відваги, щоб забрати Землю. Господь розпорядився, що вони повинні захопити Ханаан. Бог мав намір забрати землю в ханаанеян, бо вони, як і содомляни, зайшли задалеко у своїх злих вчинках, які Божественна Мудрість могла дозволити. Замість того, щоб позбутися ханаанеян, як Він позбувся содомлян, Господь наказав ізраїльтянам завоювати їх і прогнати з землі.

ЗАВОЮВАННЯ ХАНААНУ ЯК ОБРАЗ

У захопленні Ізраїлем землі Ханаан, віримо, було образне значення. У певному значенні ізраїльтяни, воюючи з ханаанеянами, зображували війну Нового Створіння з плоттю. Наскільки Нове Створіння захоплює міцні позиції старого створіння, настільки воно оволодіває землею. Нові Створіння, Божий народ, є під проводом позаобразного Ісуса Навина і повинні долати слабості та злиденність деградованої природи настільки, наскільки це в їхніх силах.

У протистоянні між тілесними ізраїльтянами та ханаанеянами останні міцно засіли в землі і їх неможливо було перемогти без численних битв. Ханаанеяни мали в горах укріплення, до яких могли відступити. Це зображувало укріплення в нашій природі, до яких грішні нахили відступають, коли ми, як Нові Створіння, бачимо, що їх неможливо позбутися. Св. Павло каже: “Щоб ви чинили не те, чого хочете” (Гал. 5: 17). Та наше вміння здобути перемогу залежатиме від нашої віри в Бога та покладання на Нього.

Саме так було з ізраїльтянами. Наскільки вони довіряли Господу, настільки мали успіх у захопленні землі, завоюванні своєї спадщини. За винятком Левія, певна спадщина була дана кожному поколінню. Так само є з нами як з окремими Новими Створіннями. Кожному з нас виділена певна спадщина. Ми не можемо завойовувати її один для одного. Кожен мусить особисто завойовувати власну спадщину.

Слова нашого вірша були звернені до Ісуса Навина, провідника Ізраїлю. Їх можна вважати зверненням до всіх ізраїльтян і, передусім, до Ісуса Навина, бо він був провідником. Єврейське слово “Єшуа” означає “спаситель, визволитель”. Грецька форма цього єврейського слова – Ісус. Як Ісус Навин (Єшуа) мав визволити Господній народ і дати йому заволодіти Землею Обітниць, так Ісус має визволити Божий духовний Ізраїль і дати йому його спадщину.

Отже, слова нашого вірша наводять на думку, що завоювання Ханаану пов’язане з

випробуваннями та труднощами. “Тільки будь дуже сильний та відважний”. Ці випробування та труднощі вимагали сили та відваги від образних ізраїльтян. Схоже є зі всіма, які позаобразну Обіцяну Землю розділять з нашим Господом.

Є різниця між тим, щоб бути сильним, і тим, щоб бути відважним. Хтось може бути сильним, неприступним на обраній позиції, але не бути відважним для наступних завоювань. Різниця між цими двома прикметами особливо проявляється на прикладі Малої Черідки та Великої Громади. Справжній Господній народ повинен бути сильним у своїй рішучості класти життя в самопожертві, щоб, віддаючи це земне життя, він міг стати учасником Божественного життя. У Господа немає жодних благословень для тих, хто не прикладає наполегливих зусиль.

Навіть Велика Громада повинна бути сильною, інакше вона не здобуде пальми перемоги. Різниця між Малою Черідкою і Великою Громадою в тому, що хоча Велика Громада остаточно переможе з Господньою допомогою, вона не проявить великої відваги. Тому вона не може бути Малою Черідкою, яка йде слід у слід за великим Провідником, нашим Ісусом Навином, б’ється за своє життя, радо віддає це життя в службі Єгови. Ісус Навин представляє клас, який здобуває “повну перемогу” (Хом.). Господь додає сил цьому класові. Тому він дуже відважний у боротьбі зі всім, що протистоїть Божественній волі.

R5296 (1913 p.)

ОСОБИСТІ ВИМОГИ ВІДПЛАТИ

*“Не залічи їм, о Господи, цього гріха!”
(Дії Апостолів 7: 60).*

Слова св. Степана, коли йому завдавали мученицької смерті: “Не залічи їм, о Господи, цього гріха!” – жодним чином не треба вважати диктуванням Всемогутньому, як поводитися з тими, хто позбавляв його життя. Не треба також думати, що він молився про прощення всіх провин цих людей. Варто звзунти цілу справу до вжитих слів: “Не залічи їм, о Господи, цього гріха”.

Якщо говорити про св. Степана, то у нього не було особливих причини вимагати в Справедливості відплати. Тоді виникає запитання:

Чи хтось може вимагати? Відповідь полягає у тому, що, здається, будь-хто, зазнаючи несправедливості, може домагатися відплати. У наших судах розгляду підлягають деякі злочини та несправедливі вчинки, тоді як інші ніколи не беруться до уваги, хіба що пошкодована особа сама подає позов.

У випадку св. Степана, наскільки ми розуміємо, у злі, заподіяному йому, звинувачувалися злочинці. Вони, як члени людського роду, вже були зіпсовані первісним гріхом, вже були під осудом смерті. Господь Ісус вже почав працю вчинення відшкодування за їхні гріхи і за гріхи всього світу. У Своєму часі і Своїм способом

Бог судитиме цих грішників. Отже, вони всі отримають справедливу відплату, залежно від того, наскільки були винні у злих учинках.

Ісус дає зрозуміти, що злочини проти будь-кого з членів Його Тіла треба буде спокутувати. Нанесення шкоди комусь із Господнього народу є особливим злом у Божих очах і особливим чином заслуговує покарання, бо такі особи є в особливих стосунках угоди з Ним, тоді як світ позбавлений захисту Божественної Справедливості, за винятком загального поведження з ним.

Слів, які приписують нашому Господу: “Отче, відпусти їм, бо не знають, що чинять вони!”, – немає у найстарших грецьких манускриптах. Ісусові було би навіть важче звертатися з такою молитвою, ніж нам, адже, як стверджує Святе Письмо, Він знав, що є в людині. Ми – не знаємо. Будь-яка молитва, з якою ми можемо звертатися, маючи на думці людину, була б зовсім іншою, ніж та, з якою звертався б Ісус. Тому, розмірковуючи над словами св. Степана, ми не повинні брати їх до уваги.

ЗАГАЛЬНІ І ОСОБЛИВІ ПРАВА ПІД ЗАКОНОМ

Запитаймо себе, до якої міри св. Степан мав право та привілеї звернутися з такою молитвою? Коли б він був одним з апостолів, ми б не були зобов’язані про це запитувати, а вважали б, що він був правий. Факт, що ці слова занотовані у Святому Письмі, не свідчать про щось більше, ніж у випадку, коли б вони походили від когось із нас.

В існуючому законодавстві, здається, міститься принцип, що кожна особа має певні права на додаток до загальних. На цих особливих правах ми, залежно від обставин, можемо наполягати або ж ні. У випадку св. Степана, вважаємо, він мав право відкласти убік вимоги Справедливості, що й зробив. Він немовби сказав: “Я не протестую і не вимагаю жодної помсти за себе”.

Тоді виникає запитання, чи мав він право хотіти помсти для них? Не думаємо. Наш Господь навчає: “Будьте ж милосердні, як і Отець ваш милосердний!” (Лк. 6: 36). Проте ми не повинні втручатися в те, що стосується загальних принципів праведності. Св. Степан

у такому значенні цілком властиво обмежив свою молитву, немовби кажучи (перефразуючи): “Небесний Отче, я не прошу помсти для них, нехай вони не вважаються особливо відповідальними за цей гріх проти мене”.

ЗАХИСТ ІНТЕРЕСІВ ПРАВДИ Є ОBOB’ЯЗКОМ

Наш Господь наполягає на тому, щоб любити своїх ворогів, робити добро тим, хто нас ненавидить, молитися за тих, хто нас самолюбно використовує та переслідує. Тоді виникає запитання: Чи було би правильним для нас шукати Справедливості? Чи ми повинні завжди казати: “Отче, пробач їм, як і я пробачаю”? Чи ми повинні вимагати, щоб суд ні в чому їх не звинувачував? Ні! Там, де мова йде про інтереси Господньої Справи, нашим обов’язком є сказати щось на захист Правди, а не на власний.

Звичайно, світ не зрозуміє наших мотивів, бо світ діє не інакше як з особистих міркувань. Відповідно, люди вважатимуть, що ми діяли заради себе. Але ми, посвятившись, відмовились від всіх своїх земних прав, тобто ми обіцяли відмовитись домагатися своїх справедливих прав у світі. Це суть нашого посвячення.

Де залучені інтереси Господньої Справи, ми зобов’язані діяти для добра Правди, щоб припинити певні неприявні вислови на її адресу. Бачимо ілюстрації цього принципу на прикладі поведінки апостола Павла в суді, а також його звернення до ворожбита Еліми: “О сину дияволів... Чи не перестанеш ти плутати простих Господніх доріг?.. Тепер... ти станеш сліпий, і сонця бачити не будеш до часу!” (Дії 13: 10, 11). У цих випадках, а також у випадку з котлярем Олександром, можемо бути певні, апостол не шукав особистої помсти.

Так само повинні поводитися ми в усіх справах життя. Коли щось робиться для протидії тим, хто сам протидіє, це треба робити в такому ж дусі, який показав апостол через обраний спосіб поведінки. Ми зауважимо, що в міру нашого зростання в благодаті та знанні ми розвиваємо в собі дух поблажливості, прощення. І так повинно бути. Більше знання про Бога, більший розвиток на подобу характеру Христа повинні робити нас більш лагідними, готовими пробачати.

НЕЗНАННЯ ЯК СПРАВЖНЯ ПРИЧИНА БАГАТЬОХ ПРОЯВІВ НЕСПРАВЕДЛИВОСТІ

Господь благословляє нас тим, що дає більше знання Правди. Коли ми здобуємо знання Правди, воно допомагає нам співчувати світові. Ми всі грішні. Та апостол каже: “Але ви обмились, але освятились, але виправдались Іменем Господа Ісуса Христа й Духом нашого Бога” (1 Кор. 6: 11). Інші, не очищені, не освячені, не виправдані, є, так би мовити, повні гіркої жовчі.

Коли ми дивимось на всі погані вчинки, які діються у світі, коли ми оглядаємося назад на сторінки історії, ми можемо бачити, що більшість лиходіїв поводитися саме так, бо не оцінювала принципів, задіяних у їхньому випадку. Св. Петро, промовляючи у натхненні, каже, що Ізраїль через незнання вбив Князя Життя (Дії 3: 15, 17). Св. Павло, який дозволив Синедріонові каменувати св. Степана, говорить, що він робив це в незнанні, в засліпленні, справді думав, що служить Богові.

Якщо так було у всіх цих випадках у минулому, то чи ж ми не можемо вважати, що цей принцип напевно діє сьогодні – індивідуально, особисто? Господь здатний все це зупинити, і Він це зробить у властивому часі. Він підніме завісу і у своєму часі дозволить світлу засяяти. Але цей властивий час ще не настав. Церква ще не доповнила страждань Христа.

НАША ЧАСТКА В ЧАШІ СТРАЖДАННЯ

Ми повинні радіти з того, що маємо частку в стражданнях Христа, повинні сприймати її з покорою та безмовною слухняністю, розуміючи, що Отець налив чашу, яку ми повинні пити. Якщо ми любимо наших ворогів і не бажаємо робити їм кривди, а, навпаки, хочемо розплющити їм очі зрозуміння і робити добро, то ми маємо властивий дух. Будь-яке бажання завдати їм кривди буде свідчити про те, що нам не вистачає Господнього Духа. Хто зауважує в собі дух недоброзичливості, той бачить, що йому ще треба багато вчитися. Але той, хто знаходить у собі доказ Духа Господа в таких речах, може радіти.

Згодом, ті, які переслідують, лихословлять, роблять нам зло, побачать виразно і будуть посоромлені. Як каже Святе Письмо: “Ваші брати, що ненавидять вас і проганяють вас за ймення Моє, говорять: «Нехай явить Себе в Славі Господь, і ми подивимося на втіху вашу». Але вони будуть посоромлені” (Іс. 66: 5, Гиж.). Час, коли вони будуть посоромлені, це час, коли Христос з’явиться, і вони будуть бачити. “Та знаємо, що коли виявиться, ми будемо до нього подібні” (Хом.). Отже, наша нагода помститися їм буде в майбутньому, і нашою помстою буде робити нашим ворогам добро. Ми зробимо їм стільки добра, що вони будуть цілковито посоромлені за те, що роблять нам сьогодні.

R5259 (1913 p.)

ЛІТЕРАТУРА

Пропонуємо читачам наступні книги та брошури:

- Серія книг “Виклади Святого Письма”
 - Том 1 – “Божественний план віків” (укр.)
 - Том 2 – “Надійшов час” (укр. та рос.)
 - Том 3 – “Нехай прийде Царство Твоє” (укр. та рос.)
 - Том 4 – “Битва Армагеддону” (укр.)
 - Том 5 – “Примирення між Богом і людьми” (укр.)
 - Том 6 – “Нове Створіння” (укр.)
- Небесна Манна (укр. та рос.)
- Фото-драма сотворення (рос.)
- На переломі віків (видання 2004 р., 92 стор.) (укр.)
- Боже Царство (86 стор.) (укр.)
- Біблійні люди (450 стор., видання 1995 р.) (укр.)

- Надія (22 стор.) (укр.)
- Кров Примирення (28 стор.) (укр.)
- Нові небеса і нова земля (24 стор.) (укр.)
- Чому Бог дозволив зло? (28 стор.) (укр.)
- Що таке душа? (34 стор.) (укр.)
- Что говорит Священное Писание о спиритизме? (88 стор.) (рос.)
- Де є померлі? (62 стор.) (укр.)
- Свічник (періодичне видання, 46 стор.)

Вся література висилається безкоштовно.

Просимо завітати в Інтернет на сторінку www.scripturestudy.net, де можна знайти додаткову літературу українською та російською мовами.